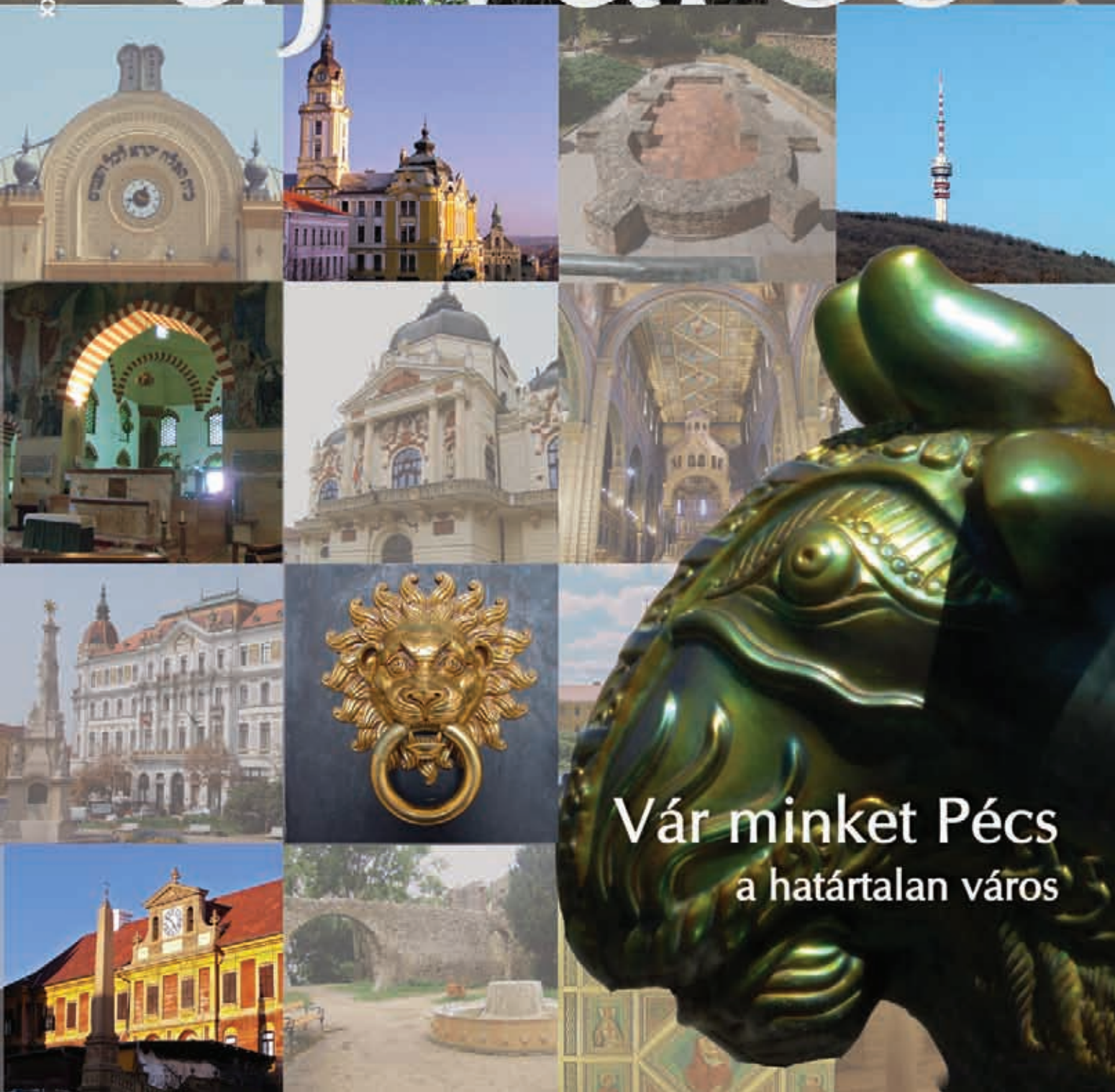

Új Város
az egység kultúrája

új város

Közelelti kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány 1163
Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám:
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Kistereny u. 54.

Telefon: 328-0785

E-mail: ujvaros@fokolare.hu

Adminisztráció:
ujvarosiroda@fokolare.hu

Lapszerkesztő: Bartus Sándor
Munkatársak: Arany Krisztina,
Bakacsi Viktória, Csányi Sándor, Durst
Norbert, Fábian Zsuzsa, Ferentzi Éva,
id. Frivaldszky János, Göbel Ágoston,
Hortoványi Emőke, Horváth Viktória,
Körmeny Imre, Medvey Judit, Nagy
Márta, Riehl Zsuzsanna, Smohai
Ferenc, Sudár Balázs, Tóth Judit,
Vizsolyi László

Nyomdai előkészítés:
Arton 2004 Bt

Nyomtatás:
RG Press Kft. Budapest
Felelős vezető: Vankó Gábor
Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Előfizethető a szerkesztőségben

Éves előfizetési díj 2010-re: 4 500 Ft.
Külföldre: 37 euro
Támogatói előfizetés: 8 000 Ft.

Címnap: Sudár Balázs
Hátlap: Jármy Noémi

TESTVÉRLAPJAINK:

Olaszország: **Città Nuova** (CN).
Amerikai Egyesült Államok: **Living City**.
Argentína: **Ciudad Nueva**.
Ausztrália: **New City**.
Belgium: **Nieuwe Stad**.
Brazília: **Cidade Nova**.
Bulgária: **Nov Svjat**.
Cseh Köztársaság: **Nove mesto**.
Dánia: **Ny Stad**.
Franciaország: **Nouvelle Cité**.
Fülöp-szigetek: **Nieuwe Stad**.
Hollandia: **Nieuwe Stad**.
Horvátország: **Novi Svijet**.
Japán: **Uno**.
Kanada: **Nouvelle Cité**.
Kenya: **New City-Nouvelle Cité**.
Kína: **San Sing**.
Kolumbia: **Ciudad Nueva**.
Korea: **Cumul**.
Lengyelország: **Nove Miesto**.
Libanon: **Cité Nouvelle**.
Litvánia: **Naujas Miestas**.
Nagy-Britannia: **New City**.
Németország: **Neue Stadt**.
Pakisztán: **Hayat**.
Portugália: **Cidade nova**.
Románia: **Oraş Nou**.
Spanyolország: **Ciudad Nueva**.
Svédország: **Enad Värld**.
Szlovákia: **Nové mesto**.
Szlovénia: **Novi svet**.
Uruguay: **Ciudad Nueva**.
Venezuela: **Ciudad Nueva**.

MÁRIAPOLI 2010

Ebbe a két szóba sűrít-
hető mindaz, amit több
mint hétszázán együtt él-
tünk Zánkán március 12.
és 15. között. Most
teljes rovatunkat
ennek szenteljük,
mert hisszük, hogy
sokan szívesen ol-
vasnak róla.

A szerkesztők

A PROGRAMKRÓL

A máriapoli címe: „A szere-
tet egyé tesz” – erről szóltak
az előadások, Chiara Lubich
válaszai, amelyek segítségé-
vel érthettük meg a létünket
átformáló felfedezést: Isten a
Szeretet.

Ismerkedni kezdtünk a közös-
égi lelkiségből megszületett
új hivatásokkal: a genek, a
fokolarinik, a papok életével
Mária Művében, majd pedig
Isten önkénteseinek életstí-
lájával, a szeretet megrendítő és
magával ragadó radikalitásával
a mindennapokban, amely ké-
pes megújítani nemcsak a sze-
mélyes kapcsolatokat, hanem
az intézmények és a szerveze-
tek közötti kapcsolatokat, a
társadalom egy-egy szegletét is.
Fórumokon beszélgettünk a
testvériség megvalósításával
kapcsolatos tapasztalatainkról
többek között a pedagógia, az
egészségügy, a jog, a gazdaság,
valamint a családok világának
problémái közepette.

A gyerekek programja is a
kommunikációról szolt a kor-
osztályuknak megfelelő formá-
ban, sok-sok játékkal.
Este a fiatalok által működe-
tetett kávéházban felnőttek és fi-
atalok kötetlenül „mehettünk
mélyre” a beszélgetésben.
Befejezésül Chiarától hallot-
tuk, hogy ki is az az újfajta
keresztény, aki az egység ka-
rizmájával jelent meg az egy-
házban: az evangéliumi gyer-
mek, aki minden körülmények
között hisz Isten szeretetében,
és teljes bizalommal ráhagyat-

kozik. Sok példát láttunk erre
a napokban, és láttuk azt is,
hogy az Atya valóban isteni
műveket hoz létre általuk.

Elég, ha csak arra az estére gon-
dolunk, amelyen Chiara
halálának második évfor-
dulóját ünnepeltük. XVI.
Benedek pápa városról
szóló gondolataiból kiin-
dulva művészi előadásban
hallhattuk erről Chiara
szavait, emlékezhettünk dísz-
polgárrá avatásaira a világ több
városában, kezdeményezéseire
a polgármesterek közt és a moz-
galmakkal együtt Európáért.
Hálánkat fejezte ki a „Város,
álmodj magadnak jövőt!”
című film, amelyet meg is lehe-
tett vásárolni (ujvaros_video@fokolare.hu). Bemutatja a
testvériség felé vezető konkrét
lépéseket több városban és
helyi közösségben is Magyaror-
szágon.

„A család után a város, majd
a népek, aztán az egyesült vil-
lág” – hallottuk még életében
Chiarától, aki mindenkit és
mindent Jézus végrendeletének
fényében látott: „...legyenek
mindnyájan egy”. Ezzel a fény-
nyel és céllal indultunk haza
városainkba.

Reskovits Ágnes – Szeged

A FÓRUMKRÓL
- Felelős polgári maga-
tartás

Nagyon örültem ennek a fó-
rumnak, mert az eddigi poli-
tikával kapcsolatos hozzászó-
lások mindig elmentek más
irányba. Most többen kizárólag
konkrét dolgokról, olyan ese-
ményekről számoltak be, ahol
született valami. Nem arra a
hangra kell tehát hallgatni,
ami azt mondja: reménytelen!
És ez a lényeg: higgyek Isten
szeretetében, hogy megtalál-
jam, és szeressem, hogy Isten
ránk találjon. Mert Ő min-
denható, és ebből nagy dolgok
születhetnek.

Csépe Cili – Budapest

Nézőpont

5 Klímaparadox
Cigányok Rómában

Az élet igéje

6 MÁJUS
Folyton mozgásban

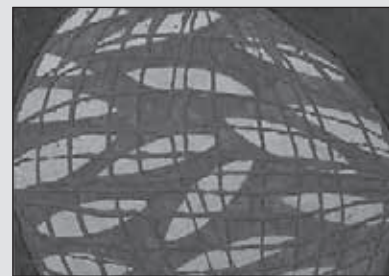
8 AZ IGE ÉLETE

Csak az igenre vár
Erőt ad
Föld és Ég

9 JÚNIUS

Önzés nélkül az élet...

Társadalom

10 KOMMUNIKÁCIÓ
A szolás felelőssége12 VILÁGHÁLÓ
Tévhitek - Internet!

Aktuális

14 HÍRMOZAIK

15 AZ IGAZSÁG KAPUI
Evangéliumi radikalitás

Az egység lelkisége

16 ÁZSIAI KÖRUTAZÁS 1.
Korea közelről18 MÁRIAPOLI
Nyolcszázán a Balaton
partján20 NÉPEK KÖZÖSSÉGE
Egy város nem elég

Kultúra

- 21 **GYÖKEREINK**
Az ember helye
- 22 **IRÁNY PÉCS**
A határtalan város

Közelkép

- 24 **KÖZÖSSÉG**
Jégverés Pécssett
- 24 **FIATALOK**
Egy család vagyunk
- 26 **PAPOK ÉVE**
Megbírkóznak a magánnyal?
- 28 **CSALÁDI MŰHELY**
Könyvek a szekrény tetején
- 29 **KAPCSOLATOK**
Novi Svijet

Megkérdeztük

- 30 **GYERMEKEINK VILÁGA**
A mese hatalma

- 31 **CSALÁDI ÉLET**
Férjek és kolleganők

Életmód

- 32 **NYÁRELO**
Kitartó fogyókúra
- 33 **ALKOTÓ**
Esik az eső

Utolsó oldalak

EGY ÚJ KULTÚRA

Kezdjük egy találós kérdéssel: „Egyszerre vagyunk szülői és gyermekei! Mi az?” Mielőtt valaki sokáig törné a fejét, íme a válasz: a kultúra.

Az Idegen szavak gyűjteménye szerint a kultúra: „*a társadalom által létrehozott szellemi és anyagi javak.*” Ha pedig valaki felüti a Wikipédia internetes oldalait, akkor többek között ezt olvashatja: „*...egy adott társadalom mindazon ismereteinek összessége, amelyek az emberi közösség összetartozását és fennmaradását biztosítják. A kultúra alapján tudunk eligazodni abban, hogy mik a fontos értékek és normák az életben.*” Súlyos szavak. Főleg manapság.

Mielőtt még valakinek mindezzel kapcsolatban bármi negatívum jutna eszébe, amelyet széles e hazában, Európában vagy a nagyvilágban tapasztalt, gyorsan elmesélem, hogy néhány héttel ezelőtt a kerületünkben valaki bevitte az Okmányirodába az elvesztett rendszámtáblánkat!

Ez is kultúra! A kultúra ugyanis azoknak a viselkedés- és gondolkodásmódoknak az összessége, amivel az ember a világban való boldogulását építi. Az élet megnyilvánulásainak összessége, amelybe a fentiekén túl beletartozik az öltözködés, az ételek, az étkezési szokások, a kapcsolatépítés vagy a kikapcsolódás módja... meg persze számtalan más dolog, például az, hogy ha azt mondom „*itt az idő*” akkor arról neked a „*Nemzeti dal*” jut eszedbe.

Kultúrák, tovatűnő és időtálló, sőt századokon átívelő kultúrák...

Napjainkban, amikor az Egyház is új felelősségre, újfajta magatartásra hív bennünket éppen egy olyan időszakban, amikor heves támadások érik tagjainak erkölcsi hűtlensége miatt, vajon ezzel nem egy új kultúra szükségességére világít rá? Vagy Magyarország alakuló új Kormánya, amely együttműködésre, közös felelősségre, társadalmi összefogásra szólít fel minden magyar embert, talán nem egy új kultúra megteremtésére törekszik? Napjaink környezeti katasztrófái, a Mexikói öböl olajszennyezése, vagy a megállíthatatlannak tűnő elsvatagosodás nem arra figyelmeztetnek mind, hogy a bolygónk életét fenyegető változásokkal közösen kell szembenéznünk?

Új kultúra kerestetik tehát. Egy másokért is felelős, új, közösségi kultúra.

S vajon hol terem?

Bennünk! Nem csak abban az emberben, aki bevitte megtalált rendszámtáblánkat a hivatalba, hanem például a zánkai Máriapoli 800 résztvevőjében, a Fokoláre különböző koreai közösségeiben, az olaszországi Loppiano lakóiban, illetve a világ számos városában – ahogy a jelen számban olvashatjuk.

Ha kultúra, akkor Pécs – mondják ma sokan Európában. A *Fiatalok az Egyesült Világért* mozgalom tagjai idén Pécsre tervezik táborukat, s talán nem véletlenül. A „magas kultúráknak” helyt adó, s azokat bemutató város általuk is majd teret adhat – ha csak egy hétre is – egy tágabb értelemben vett kultúrának, az egység kultúrájának.

És ez örömhír, mert erre a kultúrára van szükség! Az egység kultúrájára, amely – egy olyan világban, ahol sokan azt hiszik, hogy minden, ami lehetséges, egyben megengedett is – összerakja az embert, az ember egységét önmagával és a másik emberrel, hogy ezáltal újra egymásba oltódjon tudomány és hit, hétköznapi és öröklét, történelem és misztérium.

Ennek a kultúrának pedig egyszerre lehetünk megteremtői és élvezői, szereplői és nézői, szülői és gyermekei.

Tóth Ilona

Szász Benedek

- Kommunikáció

Bármennyi joggal aggódunk átlagos életminőségünk láttán, nem veszhetünk el a jelen sokszor lehúzó részleteiben. „Ha egy kicsit ismeritek a körülményeket, akkor a Szentlélek működik bennetek és segít helyesen megítélni a helyzetet. Ha azonban mindennek kiteszitek magatokat, és hagyjátok, hogy bombázzon titeket a tévé a híreivel és mindazzal, amit csak közvetít, akkor a Szentlélek nem tud szóhoz jutni, hogy Ő kommentálhassa az eseményeket.” Így határozza meg a hírközlő eszközök helyét Chiara Lubich egyik válaszában.

- Művészeti fórum

Smohayné Simon Gyöngyvér festőművésszel és Durst Norbert grafikussal 2009 júniusában részt vettem a Fokoláre Mozgalom nemzetközi művészeti kongresszusán. Azóta egy fiatal művészekből álló csoport létrehozásán munkálkodunk. Szeretnénk, hogy a tagok között mély, kölcsönös befogadás és megosztás alakuljon ki. Szeretnénk hagyni, hogy egymáson keresztül Isten formáljon bennünket, s így – művészként – egyre inkább az Ő eszközei lehessünk. Emellett szeretnénk épülni érett, idősebb művészek tapasztalataiból is.

Művészetünkkel hogyan tudjuk szolgálni az emberek kapcsolatát Istennel

és egymással? A folyamatos Istenre figyelés-válaszolás készségével, másrészt a megajándékozottság élményével, ami felébreszti a továbbajándékozási vágyát. Sok nagy alkotó közvetítette Isten szépségét, de személyes élete egyáltalán nem tükrözte ezt. Mi végül megnyugtató felismerésre jutottunk: a fő kérdés, hogy a művészetemmel adni akarok-e, vagy saját hírnevem, netán anyagi sikeremet biztosítani? Ha megvan bennem az ajándékozás szándéka, már Isten eszköze lehetek.

Kerékfy Márton – Budapest

ZÁNKA LÉGKÖRE

Együtt először jutottunk el máriapolira a kis családommal. A helyszín nagyon jó választás volt: erdős környezet, nagy tér, a természet közelsége. Jókat lehetett sétálni.

Tizenhárom éves fiam kicsit félve jött el, de remekül érezte magát, tetszett neki az erdő, a patak, és a szárháború (főleg). Mikor hazaértünk, sírva fakadt, hogy még maradt volna.

Ami számomra tapasztalat leszűrődött: nem biztos, hogy minden lelki sebének itt a Földön kell begyógyulnia, talán nem is kell, hogy begyógyuljanak, de nem érdemes rágódni rajtuk, hanem magam mögött hagyva kell tovább menni, és újrakezdeni – még ha időnként nagyon nehéz is.

Vámos Ági

Úgy éreztem, állandóan résen kell lennem, hogy a máriapoli szépségéért dolgozzam. A színes estén én voltam az a „rendező bácsi” aki nem akarta lekapcsolni a világítást a teremben. Látna és megtérve a helyi technikus segítő-készségén, belementem a játékba, de az öt perc sötét alatt öt évet öregedtem: vajon vissza tudjuk-e kapcsolni a nézőtér világítását... Végül sikerült, én meg rájöttem: kicsi volt a hitem. A másik véglet a mennyország a fórumokon, a papok vagy a fokolárbeliek bemutatkozásán. El tudtam feledkezni mindenről, és belemerülni abba a csodába, amit csak Isten működése adhat. Letiziát láttam a lelki szemeim előtt, ahogy a zuhogó esőben, az ernyőjébe kapaszkodva áll a buszmegállóban egyedül, és felteszi magának a kérdést, amit már többször ÉN IS: tényleg ezt akartam? És megerősített abban a válaszban, amit én is szoktam adni erre a kifakadásomra: IGEN, ezt!

Romhányi László – Budapest

Zánka hihetetlenül jó volt! Egészen más volt a légkör, az emberek egymás közötti kapcsolata. Mindenki törődött egymással! Lehet, hogy egy kicsit furán hangzik, de egyáltalán nem ezt szoktam meg a „világban”. Szinte hihetetlen volt látni, hogy a másik odafigyel rád, érdeklí a véleményed; fontos vagy számára.

Zánkán a helyemen voltam. Az vettem észre, hogy csupa-csupa hasonló gondolkodású emberrel vagyok körülveve, nem idegen vagyok, hanem egy a többi közül.

Sok minden átalakult bennem. Egyik előadáson hallottam, hogy „Isten nem eszme, hanem jelenlét.” Azért tetszett meg ez a mondat, mert Isten nem egy szobor vagy valami felfoghatatlan természetfölötti izmus, hanem – akár milyen túl egyszerűnek hangzik – a köztünk lévő szeretet. Elsődlegesen nem templomban mormogó néni, akik szigorúan vallásosak (mert sok embernek ez jut róla eszébe), hanem egy minden ember által megélhető életforma, ami a szeretetre épül – és ezt éltük együtt Zánkán.

Beke Csilla – Gyömrő

Összeállította: Hortoványi Emőke

KLÍMAPARADOX

A széndioxid-kibocsátási kvóták kereskedelmével kapcsolatos márciusi botrány megint eszembe juttatta: mennyire „gáz”, hogy amint egy ország a Kiotóban vállalt határnál kevesebb káros anyagot bocsát ki, mások nem büszkék rá, hanem alkudozni kezdenek, hogy – bármilyen durván is hangzik – helyette ők hadd szennyezzék a Földet. Mára bebizonyosodott, hogy a fogyasztói társadalom logikája nem képes figyelembe venni a bolygót, sem a lemaradó országokat. A pénz helyett tehát olyan értéket kell a középpontba állítani, ami nem pusztít el mindent maga körül. E nélkül semmilyen technikai megoldás, semmilyen politikai egyezség nem ér egy elégett gumiabroncsot sem.

A Föld legégetőbb problémáját azonban nem lehet magának a problémának az orvoslásával megoldani. Csak az emberek fejében lezajló szemléletváltozás kényszerítheti a piacot a váltásra: olyan termékek gyártására, amelyek kevésbé károsítják a környezetet. Ehhez azonban tisztában kell lenni azzal, hogy a jólét (akár a napi háromszori étkezés vagy a fűtött lakás) nem jár senkinek! Többnyire a mai gazdag országok sem kétkezi munkával jutottak hozzá, hanem szerencsés fekvésükkel, jó adottságaikkal, illetve nem ritkán – nincs erre jobb szó – mások kirablásával. Ideje lenne lassan visszaszolgáltatni a harmadik világnak mindazt, amit elvettek tőle. Először is a méltóságát. A gazdag országokból a szegények felé

áramló kereskedelemnek jelentős része ma is fegyver, tehát olyan áruért veszik el a szegények maradék pénzét, ami csak még nagyobb nyomorba dönti azokat. Hogyan is léphetnének fel ezek az országok a klímaváltozás ellen, amikor még tiszta vízre sem futja nekik?!

A háborúk okát legtöbbször a nyersanyagokhoz, vízhez, élelemhez jutás lehetőségében látjuk. Ahogy fogynak a nyersanyagok, a tiszta víz és levegő, a művelhető földek, úgy fog a háború lassan elérni minden emberhez – azokhoz is, akik ezt ma el se tudják képzelni. Lehet, hogy ez nem következik be a mi életünkben. De a fogyasztói életvitel láthatóan annyira erős, hogy képes felülmúri az emberben mélyen gyökerező szeretetet, még a gyermekei iránt is. Ma legalábbis láthatóan nagy nyugalommal taszítjuk romlásba azt a világot, amelyben majd saját gyermekeink kényszerülnek élni. Látnunk kell, hogy a jelenlegi piaci logika számára az ember is csupán tárgy. Megfelel ez nekünk? Ugye nem? Követeljünk hát ki mindnyájunknak az emberi lét méltóságát!

Sudár Balázs

CIGÁNYOK RÓMÁBAN

Márciusban az európai püspöki konferenciák cigánypasztorációs felelőseinek találkozóját tartották Rómában a Vándorlók és Útonlévők Pápai Tanácsa szervezésében. A Rajkó zenekar koncertet adott a Vatikánban, ahová pár hónapon belül másodszor hívták meg. A Magyar Cigány Futballválogatot pedig a Svájci Gárda csapatával mérkőzött. Székely János Esztergom-Budapesti segédpüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia cigánypasztorációs referense válaszol, aki részt vett a konferencián.

Milyen eredményekről hallhattunk Rómában?

Magyarországon már 1941-ben elindult a cigánypasztoráció. A teljes Bibliát a világon először nálunk fordították le lovári nyelvre. Elismerést váltott ki az a tény is, hogy a cigányság 2-3 százaléka diplomás ember, felsőfokú végzettséggel. Mint ahogy az is, hogy milyen sok olyan iskolánk, intézményünk van, amelyeket kifejezetten a romák számára alapított és tart fenn az Egyház.

Sok szó esett arról, hogy meg kell próbálni olyan közeget teremteni, ahol a cigányság otthon érzi magát a maga vidámságával, felszabadultságával. Spanyolországban több mint egymillió cigány él, és a fele mostanra egy Philadelphiából jövő pünkösdisták szektának lett a tagja. Ennek fő oka, hogy

a Katolikus Egyházat, amelyben évszázadokig éltek, nem érezték a magukénak. A pünkösdisták pedig olyan hangulatot tudott teremteni a dalokkal és egyebekkel, amittől azt a magukénak érezték. Az Egyháznak meg kellene találnia a „cigány arcát” is a cigány testvérek felé.

Mi volt a legjelentősebb felismerés?

Nagy lehetőség állna az Egyház előtt, de sajnos megrekedünk azon a szinten, hogy várjuk a cigányság asszimilálódását a helyi plébániai rendszerbe, ami első lépésre nem megy. Meg kell teremteni a hidat, az átmenetet tehát, ami lehetővé teszi az evangélium elfogadását az ő számukra. A cigányság rendkívül nyitott, befogadó, egy nem túl körülhatárolt, nagyon mélyen vallásos kultúrával. Ahol kicsit is érzékenyebb papok, szerzetesek dolgoznak, nagy eredményeket lehet elérni. Szlovákiában, Ukrajnában, Kárpátalján is gyönyörű példákat látnak.

Barlay Tamás

(szerkesztett interjú a Duna TV március 26-i műsorából)

FOLYTON MOZGÁSBAN

Jézus utolsó beszédének középpontjában a szeretet áll: az Atya szeretete a Fiú iránt és az ember szeretete Jézus iránt, ami azt jelenti, hogy megtartjuk parancsait.

Akik hallgatták Jézust, azoknak nem volt nehéz felfedezniük, hogy szavaiban a Bölcsesség könyvének sorai visszhangoznak: „A (böl-

Ahhoz azonban, hogy Jézus kinyilatkoztassa magát, szeretnünk kell.

Elképzelhetetlen olyan keresztény, akiben nincs lendület, akinek ez a szeretettöltés nincs a szívében. Az óra nem jár, nem mutatja az időt – mondhatni nem is óra –, ha nincs benne elem. Ugyanígy a keresztény sem érdemli meg a keresztény nevet, ha nincs benne állandó készség és törekvés arra, hogy szeressen.

Jézus összes parancsolatát ugyanis ez az egy foglalja össze: szeressük Istent és a felebarátot, akiben Jézust kell látnunk és szeretnünk. A Szeretet nem pusztán érzélem, hanem élet, mely testvéreink, főként a mellettünk élők szolgálatában lesz kézzelfogható: sok apró, alázatos szolgálatban.

Charles de Foucauld ezt mondja: „Ha az ember szeret valakit, valóságosan a másikban él; a szeretet által benne lakik, benne él. Többé nem önmagában él, hanem 'elszakad' énjétől, és önmagán 'kívül' létezik.”³

Az ilyen szeretet útján hatol belénk az Ő fénye, Jézusé, aki megígérte: „Aki szeret engem, annak kinyilatkoztatom magam.”⁴ A szeretet a fény forrása: ha szeretünk, jobban értjük Istent, aki szeretet.

Ezért még inkább szeretünk, és még inkább elmélyül a kapcsolataink felebarátainkkal.

A fény, Istennek ez a szeretetteljes ismerete tehát az igazi szeretet záloga és bizonyítéka. Különböző formákban tapasztalhatjuk ezt meg, más színt, saját árnyalatot ölt mindnyájunkban. Ugyanakkor vannak közös tulajdonságai is: megvilágosítja Isten akaratát; békét ad, derűt, és Isten igéjének mindig új megértésével gazdagít. Melengető fénye ösztönöz, hogy egyre biztosabban és gyorsabban járjuk életünk útját. Amikor a lét árnyai bizonytalanná teszik lépteinket, vagy sötétség akadályozná a haladást, az evangéliumnak ez az igéje emlékeztet majd, hogy

Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. S én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki. (Jn 14,21)

cesség) szeretete a törvényeinek a megtartása”¹, és – a Bölcsességet – „könnyen felismerik, akik szeretik”². De Jézus szavaival – hogy kinyilatkoztatja magát azoknak, akik szeretik Őt – leginkább az az öszövétségi gondolat cseng össze, melyet a Bölcsesség könyve első fejezetének második versében olvashatunk, hogy az Úr kinyilvánítja magát azoknak, akik hisznek benne.

A most javasolt ige értelmében tehát aki szereti a Fiút, azt az Atya is szeretni fogja; a Fiú is viszontszereti majd, és kinyilatkoztatja magát neki.

Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. S én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.

A teljes életigemagyarázat megjelent: Új Város, 1999. 5. szám

¹ Bölcs 6,18

² Vö. Bölcs 6,12

³ Charles de Foucauld, *Scritti Spirituali [Lelki írások]*, VII, Città Nuova, Roma 1975, 110. 5

⁴ Jn 14,21

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

CSAK AZ IGENRE VÁR

a szeretetben újra kigyullad a fény; hogy a szeretetnek egy apró gesztusa (egy fohász, egy mosoly, egy szó) is elegendő, hogy máris feltűnjön egy fény-sugár, és folytatni tudjuk utunkat.

Amikor éjszaka biciklizünk, s egy pillanatra megállunk, sötétbe borul minden, de ha újra tekerni kezdünk, a dinamó elegendő fényt szolgáltat ahhoz, hogy lássuk az utat.

Így van ez az életben is. Ha azt akarjuk, hogy felragyogjon a hit és a remény fénye bennünk, elég mindig újra lendületet venni a szeretetben: az igazi szeretetben, amely ad és semmit sem vár.

Chiara Lubich

Sudár Balázs

Legkisebb gyermekünk gyakran betegeskedett. Nagyon fárasztó időszakok voltak ezek, különösen az éjszakai zászok. Egyszer több hónapos betegség után alkalmunk nyílt néhány napra elutazni a két lányunkkal pihenni. Az ideális körülmények, a gyönyörű időjárás láttán eszembe is jutott, hogy jobban figyeljek Isten akaratára. A második nap estéjén a kislányunk belázasodott. Míg férjem a másik gyerekkel vacsorázni ment, zakaolt bennem a gondolat, hogy talán ezzel vége is a pihenésnek, mehetünk haza másnap? Vacsora után bementem a kápolnába. Megértettem, hogy ezzel a helyzettel Isten most azt kérdezi, mi fontosabb a számomra: a saját elképzelésem szerinti pihenés, vagy az ő akarata? Igent mondtam az egész helyzetre, arra is, ha éppen haza kell mennünk. A szobába visszatérve már a bennem megszületett békével tudtam mondani a többieknek, hogy milyen hálásak lehetünk az eddigi két nap ajándékaiért.

Isten mintha erre várt volna, nem lett komoly betegség, és annyi időt tudtunk maradni, amennyit terveztünk.

Egyik délelőtt kigondoltam, hogy amíg a gyerekek a szálloda ovijában vannak, mi a férjemmel a kápolnában elmondjuk a rózsafüzért. A férjemet sürgős dolog miatt hívták a munkahelyéről, én pedig lát-

tam, hogy jobb, ha maradok a lányokkal az oviban. Azokban a pillanatokban eszembe jutott Jézus tanítása, aki most azt kéri tőlem, hogy a lehető legjobban figyeljek oda a mellettem lévő felebarátra, azaz a lányaimra, és még belül se morgolódjam férjem munkahelye miatt. Szép papírvirágokat készítettünk a gyerekekkel, és nagyon szép, természetfeletti légkörben telt az a délelőtt.

Offenbächer Éva

ERŐT AD

1. Idős beteghez mentem vizsgálatra. Nem volt túl sok időm, igyekeztem hamar befejezni. Egy pillanatra azt éreztem, hogy nagyon magányos, aggódik. Aztán beugrott az életige: mindenkit szeretni, mint a testvérünket. Leálltam vele beszélgetni, igyekeztem megnyugtatni. Az elváláskor azt mondta: „sikertelt erőt adnia nekem”.

2. Úton voltunk külföldön. Egyik helyen érvénytelen pénzt adtak vissza, amit akkor nem vettem észre. A következő megállásnál vennem kellett valamit. Amikor a pénztárosnő visszaadott, már rohant is tovább. Amikor megláttam, hogy többet kaptam, mindjárt beugrott az életige, hogy tartsuk be a törvényeket, és legyünk becsületesek. Azonnal jeleztem neki, hogy nem jól számolt. Úgy váltunk el, mint akik már régen ismerik egymást.

Sudár Imre

FÖLD ÉS ÉG

Főnököm felkért egy kórházi terv véleményezésére, amely megegyezés szerint nem tartozik hozzám.

Első pillanatban az jutott eszembe: Na, ugye rászorulnak a tudásomra, tapasztalatomra, holott sokszor a rám tartozó ügyeket is véleményem kikérése nélkül intézik. Telefonbeszélgetésünk ennek tükrében zajlott. Letéve a kagylót eszembe jutott az életige. Jézus így csinálná? Hát nem! Ő mindig és mindenkire szeretett, nem ítélkezett, nem dobott követ... csak szolgált és szeretett. Nekem is szeretnem kell, mások szolgálatára, segítségére lenni. Második telefonbeszélgetésünkre ennek fényében került sor. Ég és föld, vagy inkább föld és ég volt a kettő között a különbség. Az első negatív hangulatú volt, támadást tapasztaltam, a másodikonál megköszönték a segítségemet.

Eszembe jutott, milyen sokszor megbántódtunk mások viselkedése miatt. Vajon nem mi voltunk a kiváltói? A másik ember megérzi a semleges vagy éppen „szép” szavak mögötti lelkületet, és arra reagál, nem a kimondott szavakra.

F. É.

Amit nem ajándékozunk oda, az elvesz; amit viszont megosztunk másokkal, megerősödve tér vissza az ajándékozóhoz, és hasznos a többiek számára is.

Chiara Lubich

ÖNZÉS NÉLKÜL

Jézusnak ezt az igéjét olvasva, kétféle élet tárul elénk: a földi, amelyet ezen a világon élünk, és a természetfeletti, amelyet Istentől kapunk Jézus által: ez nem fog véget érni a halállal, és el sem veheti tőlünk senki.

Így kétféleképpen viszonyulhatunk a léthez: ha földi életünkhöz ragaszkodunk, és azt egyetlen kincsünknek tekintjük, akkor csupán saját magunkkal, saját dolgainkkal, a szívünkhöz közel álló emberekkel törődünk: csigaházunkba zárkózva önmagunk körül forgunk, aminek következménye elkerülhetetlenül a halál lesz. Viszont ha hisszük, hogy Istentől ennél sokkal mélyebb, igazi életet kaptunk, akkor lesz bátorságunk úgy élni, hogy ki is érdemeljük ezt az ajándékot, olyannyira, hogy földi létünket képesek leszünk fölládozni másokért.

Aki meg akarja találni életét, elveszíti, aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja.

Amikor Jézus kimondta ezeket a szavakat, a vértanúságra gondolt. Nekünk, ahogy minden kereszténynek – ha követni akarjuk a Mestert, és hűek akarunk maradni az evangéliumhoz – késznek kell lennünk elveszíteni életünket, vállalva a halált, akár az erőszakos halált is. Így Isten kegyelméből el fogjuk nyerni az igazi életet. Elsőként Jézus vesztette el az életét, és megdicsőült formában kapta vissza. Korábban is figyelmezte-

tett már, hogy ne féljünk azoktól, „akik a testet megölik, a lelket azonban nem tudják megölni.”¹

Most pedig így szól hozzánk:

Aki meg akarja találni életét, elveszíti, aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja.

Ha figyelmesen olvasod az evangéliumot, látni fogod, hogy Jézus hatszor tér ide vissza, jelezve, mennyire fontos téma ez, milyen nagy jelentőséget tulajdonít neki.

Vesztítsük el az életünket: Jézusnak ez a biztatása nemcsak meghívás a vértanúságra, hanem a keresztény élet egyik alaptörvénye is.

AZ ÉLETET

Késznek kell lennünk lemondani arról, hogy önmagunkat tegyük életünk fő céljává; meg kell tagadnunk önző természetünket. Ha igazi keresztények akarunk lenni, akkor a lét középpontjába Krisztust kell állítanunk. És mit kér tőlünk Krisztus? Azt, hogy szeressük a többi embert. Ha magunkévá tesszük az ő programját, biztosan elveszítjük önmagunkat és megtaláljuk az életet.

Valaki azt gondolhatná, hogy ha nem önmagunkért élünk, akkor ez passzivitást, folytonos lemondást jelent. Pedig nem így van. A keresztény elkötelezettség nagyon komoly és felelősségteljes megartatást kíván meg.

Aki meg akarja találni életét, elveszíti, aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja.

Már itt a földön megtapasztalhatjuk, hogy az élet úgy növekszik bennünk, ha önmagunkat odaajándékozunk, és szeretetben élünk. Ha egész napunkat mások szolgálatában töltjük; ha mindennapi, talán egyhangú és kemény munkánkat át tudjuk alakítani a szeretet megnyilvánulásává, akkor boldogság tölt el, mert érezni fogjuk, hogy egyre jobban sikerül megvalósítani önmagunkat.

Aki meg akarja találni életét, elveszíti, aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja.

Jézus parancsait követve, melyek mind a szeretetre összpontosítanak, e rövid földi lét után meg fogjuk találni az örök életet is.

Emlékezzünk rá, hogy az utolsó napon Jézus mi alapján fog megítélni bennünket! Így szól majd a jobbán állókhoz: „Gyertek, Atyám áldottai (...), mert éhes voltam és ennem adtatok, (...); idegen voltam és

Aki meg akarja találni életét, elveszíti, aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja. (Mt 10,39)

befogadtatok, nem volt ruhám és felruháztatok.”²

Ahhoz, hogy az el nem múltó életben részesítsen bennünket, ki zárólag azt fogja nézni, hogy szerettük-e a felebarátainkat, s úgy veszi majd, hogy neki tettük mindazt, amit testvéreinknek tettünk.

Hogyan éljük tehát ezt az ígét? Hogyan veszítsük el életünket már mostantól, hogy meg is találjuk?

Úgy, hogy felkészülünk a nagy napra, a végső számadásra, amiért születünk.

Nézzünk körül és töltsük meg napjainkat a szeretet tetteivel. Krisztus elébünk jön gyermekeinkben, feleségünkben, férjünkben, munkatársainkban; azokban, akikkel egy párthoz tartozunk, vagy akikkel együtt szórakozunk, és még sokféle módon. Tegyük jót mindenkivel. És ne feledkezzünk meg azokról sem, akikkel nap mint nap megismertet bennünket a sajtó, a televízió vagy egyik-másik barátunk. Erőnkhez mérten tegyük valamit mindenkiért. S ha úgy látszik, hogy már az összes lehetőséget kimerítettük, akkor még imádkozhatunk értük. Csak a szeretet számít.

Chiara Lubich

Megjelent az Új Város 1999/6. számában

¹ Mt 10,28

² Vö. Mt 25,34

A SZÓLÁS FELELŐSSÉGE

Hogyan épülhet ki egy hatékony kommunikáció Egyház és a világ, ember és ember között? A kommunikáció világnapja alkalmából Tóth Pállal beszélgettünk, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem és a loppianói Sophia Egyetemi Intézet tanárával.

Sudár Balázs

A Katolikus Egyház kommunikációs gyakorlatában ma sok újdonságot tapasztalunk. Az Egyház is halad a korrall?

Igen, a nagy közösségi portálokon jelen van a Vatikán is, és XVI. Benedek pápának személyes oldala van a Facebook-on. Hasonló kezdeményezéseket látunk világszerte egyházmegyei szinten is, püspökök és papok blogot írnak, plébániák és egyházmegyei mozgalmak az interneten hoznak létre interaktív honlapokat. Különösen az ifjúsággal való kapcsolattartás szempontjából fontos ez, hiszen a legújabb generáció számára már az e-mail is idejétmúlt médium, és legszívesebben a közösségi oldalakon kommunikálnak rövid szövegekkel és sok-sok képpel meg video-klippel.

Lényeges újdonságot hordoznak ezen kívül az egyházi megnyilatkozások a szélesebb körű társadalmi nyilvánosságban. Ezt a pedofília körül kirobbant botrányok kezelése érzékelteti a legjobban. A korábbi gyakorlat igyekezett elrejtetni az ilyen botrányokat a nagyközönség elől, mert

attól tartott, hogy aláássák a bizalmat a lekipásztörök és a hívek között. Most azonban azt látjuk, hogy a Vatikán nem eseménykövető magatartást tanúsít, hanem kezdeményez, és a média-nyilvánosság előtt tisztázza a korábban belső fórumokon kezelt ügyeket. Sok új elem van abban is, ahogy ezt teszi. Nem elégszik meg a bűnök és a visszaélések nyilvános elítélésével, hanem megköveti az érintetteket. XVI. Benedek több alkalommal is személyesen találkozott az áldozatokkal és családjaikkal. Húsvétkor pedig Angelo Sodano bíboros államtitkár biztosította a pápát, hogy „az egész Egyház vele tart” ebben a bátor kezdeményezésben.

Hogyan szakíthat az Egyház ilyen hirtelen a sok évszázados gyakorlattal? Mi van a változások mögött?

Ezek a változások a II. Vatikáni Zsinattal kezdődtek és II. János Pál pontifikátusa alatt fejlődtek ki mindenki számára érzékelhető módon. Karol Wojtyła nemcsak abban az értelemben volt média pápa, hogy karizmatikus egyéni

ségével magával ragadóan tudott az emberekre hatni, hanem abban is, hogy új módon kezdte el kezelni a társadalmi nyilvánosságot. A zsinat előtt az Egyház inkább a tanítását, a lelki és szellemi hatalmát igyekezett megjeleníteni, gyakran a külsőségeken keresztül. Ez fokozatosan éles ellentétbe került a polgári világ nyilván-

nosságával, amely egyre inkább a szabad véleménynyilvánítás és a hatalom leleplezésének a terévé vált. A szólásszabadságot és a sajtószabadságot ma mindannyian alapvető emberi jognak és fontos demokratikus értéknek tartjuk, és sokan kiálltak amellett, hogy az egyházi kommunikációs gyakorlatot is ezen elvek szerint kell alakítani. Véleményem szerint ebben is megmutatkozik II. János Pál nagysága, akinél a fejlődés nem csak azt jelentette, hogy egyszerűen teret enged a belső és külső kritikának. Személyében újfajta magatartás kezdett körvonalazódni a nyilvános szereplés terén, amellyel példát adott sokaknak. Számára a nyilvánosság mindenekelőtt a *párbeszéd*, a közös építkezés tere volt. Dialógust kezdett szinte mindenki: a fiatalokkal, a családokkal, a társegyházakkal, a vallások képviselőivel. Bocsnátot kért az Egyház bűneiért, szenvedélyes hangon ostromozta a maffiát. Egészen új módon

tárta az emberek elé a keresztény lelkiséget, amikor saját szenvedését nem elrejtve mutatott rá a keresztény szeretet lényegére. Azt látom, hogy XVI. Benedek további lépéseket tesz ezen az úton. Én úgy fogalmaznék, hogy megjeleníti a *szólás felelősségét*, amelyre körünknek oly nagy szüksége van. Megmutatja, hogy a nyilvánosság nem arra való, hogy belekiáltssuk a fájdmunkát, hogy mindenki hallja, és nem is egyszerűen arra, hogy leleplezzük a vétkeket, hogy mindenki lássa őket, hanem hogy felelősen cselekedjünk, megtisztuljunk, reményt és bizalmat ébresszünk.

Mit jelent ez a helyi közösségek szintjén?

Nagyon fontosnak tartom, hogy a keresztény közösségek teret engedjenek az ilyenfajta felelős kommunikációnak, ahol lehetséges az eszmecsere, a gondolatok mérlegelése, a véleményalkotás a világ dolgairól. Ne csupán érzelmi közösségek, a keresztény tanúságtétel és a tanítás helyei legyenek, hanem lehetőséget adjanak felnőtteknek és fiataloknak egyaránt, hogy a világot, a közösségük problémáit és feladatait értelmileg, gondolatilag feldolgozzák. Gondolkodó emberek közössége legyen tehát, akik képesek személyes, reflektált meggyőződésük alapján különbséget tenni jó és rossz között, és ennek megfelelően cselekedni.

Az ilyen közösségek megadják a véleménynyilvánítás szabadságát, ugyanakkor felelősségre is nevelnek, megszívélve Szent Pál figyelmeztetését, hogy „Minden szabad, de nem minden szolgál javunkra” (vö. 1Kor 10,23). Én azt várom ettől a folyamattól, hogy kialakuljon a közösségi kommunikáció új kultúrája, annak tudatában, hogy az ember minden egyes szavával épít vagy rombol.

Milyen szerepet játszanak ebben az új médiumok?

A televízió után most az úgynevezett új kommunikációs eszközök kerültek a figyelem középpontjába, a mobiltelefonok, internet, a különféle hálózatok. Ezekkel kapcsolatban a legfontosabb újdonság a mi szempontunkból az, hogy nagy teret biztosítanak a kortárs csoportok kommunikációjának. A kutatások szerint ma a legtöbb fiatal nem a szüleitől, tanáraitól keres választ az élet fontos kérdéseire, hanem felmegy az internetre, és a szépségápolástól kezdve a szexualitásig mindennel kapcsolatban ott tájékozódik. A virtuális közösségek azonban éppen nem az egymásért érzett felelősség terei. Az internet, rengeteg előnye mellett, számtalan veszély forrása is. Ezért tartom fontosnak, hogy a valós közösségek, elsősorban a család és az elköteleződés mentén szerveződő csoportok párbeszéd-kultúráját folyamatosan fejlesszük. Az internetes kommunikáció és információszerzés kiváló kiegészítője, támogatója lehet a valós közösségben folyó alkotó életnek, de a virtuális közösségek soha nem nyújthatják a személyes felelősség és párbeszéd terének biztonságát. ■

TÉVHITEK – INTERNET!

Lehet, hogy felületesek az ismereteink, ezért látjuk néha túl derűsen vagy túl borúsan a világháló használatát.

Mozambikban az iskolás gyermekek nagy része a porba rajzolva tanulja a számtani műveleteket, egy elefántcsontparti orvos pedig európai kollégájával cseveg a világhálón. Igaz, ez utóbbi szélessávon, nagy sebességgel, ő meg egy régi és lassú 56kb-os modemről, amit három-négy fiattalal megosztva használ egy internet-kávézóban.

Általában már akkor elkövetjük az első tévedést, amikor az internetről beszélve nem vesszük figyelembe, hogy hol milyen az adott technológiai és gazdasági háttér. Nem mindenkinek adatik meg a hozzáférés.

Másodszor: téves azt hinni, hogy a világhálónak vannak szakértői. Az internet terjedése és folyamatos átalakulása mellett képzelenség szakértőkről beszélni.

Harmadik tévedés: a világháló bővülésével nem terjed automatikusan a jó! Érdemes ezen elgondolkodni!

Negyedszer: az is tévútra vihet, ha nem vesszük észre, hogy a világháló és a számítógép mellett megjelent már az új média, mint például az új generációs mobiltelefonok. Ezek nem sokára fellendíthetik a világhálót, és a képzeletünket felülmúló új lehetőségeket nyitnak.

Bizalmatlanság és megosztottság

A családokban nem szívesen engedik a gyermekeket a számítógéphez – különösen azok a szülők, akik kevésbé jártasak az internet világában. Velem is megesik, aki szenvedélyes internetező vagyok, hogy olykor szemrehányást teszek a fiamnak: „Állandóan csak a kép-

géphez – különösen azok a szülők, akik kevésbé jártasak az internet világában. Velem is megesik, aki szenvedélyes internetező vagyok, hogy olykor szemrehányást teszek a fiamnak: „Állandóan csak a kép-

nek hozzá, mert – annak ellenére, hogy az újítás elvileg fontos szempont – kényelmesebb megmaradni a jól ismert régi struktúráknál. Magasabb szinteken is inkább arra rendezkedtek be, hogy működtessék a

ernyő előtt gubbasztasz, ahelyett, hogy tanulnál!” Aztán meg észreveszem, milyen meglepő hozzáértéssel használja a világhálót – a házi feladatokhoz is.

Az iskolában, ahol a számítógépek használata korlátozott, szintén gyanakvással nézik a diákokat, hogy nem neteznek-e a tanár háta mögött iPhone készülékükkel. Az embernek az a benyomása, hogy túl nagy a szakadék a hagyományos oktatási módszerek és az internet világa között, amelyben a gyermekeink állandóan és otthonosan mozognak.

A vállalatok is bizalmatlanul áll-

hatalmat, s kevésbé a tudást, amely éppen a világháló jellemzője.

Ellenállás tapasztalható a nyomtatott sajtónál dolgozók körében, akik nehezen akarják elfogadni az internet térnyerését a hírközlés világában.

Bizalmatlanság érzékelhető a politikai hatalom részéről is: néhány, látszólag a pornográfia ellen irányuló törvényjavaslat mögött például felfedezhető a szándék, amely korlátozni szeretné a gondolatok, eszmék szabad áramlását.

A világháló megosztja az embereket. Mert igaz ugyan, hogy a kö-

zös érdeklődésüket egybegyűjtve megteremti a párbeszéd szigeteit, szembeveti azonban az életkor szerinti, valamint a kulturális és az anyagi helyzet szerinti rétegződés. Van, aki megengedheti magának a gyors csatlakozást, van, aki nem.

És meg sem említettük még a vallások száműzését. Például amikor valaki megvallja a katolikus voltát, az olyan heves ellenreakciókat szül, hogy teljességgel lehetetlenné válik a normális párbeszéd.

döntött úgy, hogy megszünteti a korábban CD-n árult és később az interneten részben közzétett *Encarta* enciklopédiáját. Nem indokolták meg hivatalosan a döntést, de nyilvánvaló, hogy nem tudott tovább eredményesen versenyezni a *Wikipédia* szabad enciklopédiával. Aztán ott vannak a blogok, amelyek tág teret kínálnak az önkifejezésre, és egyszerű, világos a kezelésük.

A világháló ezen kedvező tulajdonságai miatt összhangban van a kommunikáció négy alapelvé-

ben, amelyet nem szabad keretek közé szorítani vagy megszervezni – mert megöli a kezdeményező kedvét –, inkább támogatni kell a felnőtt ember tudatosságával.

Párbeszéd és részvétel

Tudatos felhasználóként kezelni a világhálót azt jelenti, hogy mindenekelőtt törekszünk a párbeszédre, a tervezésre és a részvételre. Bármibe is fogunk – egy honlap készítésébe vagy egy e-mail levelezőlista összeállításába, továbbképzésbe vagy vállalati intranet létesítésébe –, szükség van mindenütt az éberségre és a folyamatos odafigyelésre. Szükség van a párbeszédre a korosztályok, a különböző képzettségű és műveltségű emberek között.

Tervszerűsége is szükség van. A lehetőségek óriásira nőttek, ezért még mielőtt az egér és a billentyűzet után nyúlnánk, jó, ha világos elképzelésünk van arról, mit is akarunk, és hova akarunk eljutni.

Végezetül: mindannyian bele kell, hogy adjuk egy kissé a részünket. A világhálón bőséges hely áll a rendelkezésünkre. Minél többen hozzáférnek, annál jobban fejlődik.

Ha a munkahelyet, a családot, az iskolát nem egy helynek, hanem „felhasználói területnek” tekintjük, akkor megállapíthatjuk, hogy leginkább az önkéntesség hiányzik. Igazából pedig éppen itt van a világháló hivatása: az ingyenességben és az együttműködésben.

Valódi sikereket akkor érhetünk el, ha tudatában vagyunk, hogy a világháló nem gépekből, kábelekből, szoftverekből és protokollokból áll, hanem emberekből.

*Riccardo Poggi írása alapján
Szerkesztette: Vizsolyi László*

Újjászületés?

Ezek után milyen stratégiát válasszunk? Nincsenek receptek. Minden egyes helyzetet külön kell mérlegelni: segíti-e a kapcsolatokat? Például a *közösségi oldalak*, mint az *iWiW*, a *Facebook*, a *Twitter* és a többiek sokakat összekötnek az érdeklődési körük szerint. A különböző internetes fórumokon pedig mindenki kérhet segítséget, illetve adhat tanácsot a többieknek. Vannak olyan oldalak, amelyeken szabad hozzáférése van a tudáshoz bárkinek. A *Microsoft* nemrégiben

vel, amiről *Chiara Lubich* 2000-ben beszélt:

1. az ember szerves része a kommunikáció, ezért létfontosságú;
2. meg kell hallgatni a másikat, bele kell illeszkednünk az ő helyzetébe;
3. ki kell emelni a jót;
4. az ember a fontos és nem a média, amely egyszerűen csak eszköz.

A bennünk élő gyermek spontaneitása, kedvtelése és szereplési vágya nyilvánul meg mindezek-

FIATALOK AZ EGYSÉG FELÉ

Tartalmas három nap volt, amit 34 nemzetből hatszázötven fiatal töltött együtt Rómában február 19 és 21 között, s ahol tizenegy nyelvre kellett szinkronfordítás.

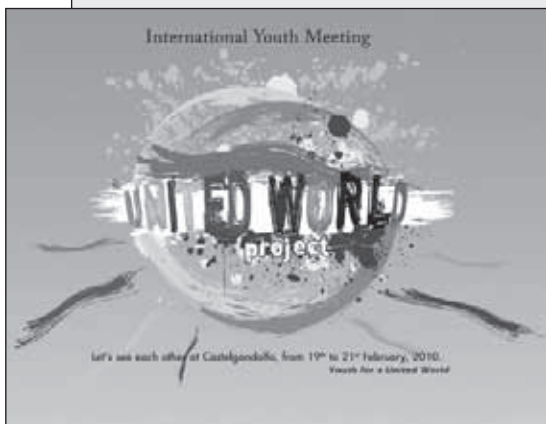
A kongresszus címe: *Utak az Úton*. A nagybetűs Út – maga a szeretet, amely sokféle módon megnyilvánulhat az életünkben. A fiatalok rengeteg kérdést elővettek: Milyen konkrét céllal élem az életet? Boldog vagyok-e? Tudatosan élek, vagy sodródva? A dialógus során előkeült az értelem-érzelem kérdés, a nem hívők szerepe az egyesült világ építésében, a kiállás az értékeink mellett, és sok egyéb.

Chiara Lubich, a Fiatalok az Egyesült Világért Mozgalom alapítója 1990-ben beszélt először arról, hogy sokféle út vezet a világméretű egység felé. Mint ezeken az utakon járó vándorok, a kongresszus résztvevői munkacsoportokban dolgozták fel a különféle témákat. Volt szó a tömegkommunikációról, a szolidaritásról, Afrika-tervről, az Egyesült Világ Hetéről, politikáról, városról és környezetről... Amedeo atya, minorita szerzetes előadása a fény, a boldogság, az öröm hiányának értelméről szólt.

Az egyik szentmisén a magyarok énekeltek: „Sokan dicsérték a magyar nyelv szépségét, hangzást, világát! Lenyűgöztük a kongresszus résztvevőit, majd ugyanezt tette velünk az olasz konyha ebéddőben” – írta Ágoston, az Új Város fiatal munkatársa úti beszámolójában.

A második nap megnézték Róma nevezetességeit.

Ágoston beszámolója a hazatéréssel ér véget: „Vigyázat! Nagy mennyiségű egységgel, szeretettel fertőzött fiatal várható! Elkerülésük lehetséges, de nem ajánlott! Recept ellenük nincs! (hála Istennek!) Február 19 és 21 között az egyesült világ elérhető közelségbe került. Most jön igazán a mi részünk!”

A HATÁROK ÁLDOZATAI

1988 óta majdnem tizenötezen veszítették életüket a Földközi-tenger térségében, miközben megpróbálták átmenekülni Európába. Többnyire hajótörtek, közlekedési balesetek áldozatai, börtönben megkínzott emberek. A politikai- és médiaérdektelenség közepette sokan tagadják a helyzet súlyosságát.

„Ez korunk egyik nagy problémája – mondta XVI. Benedek pápa máltai látogatásán [...] Minden embernek válaszolnia kell erre a kihívásra, és tennie azért, hogy a saját hazájában is méltósággal teljes életet élhessen mindenki. Másrészt meg kell tenni mindent, hogy a menekültek megtalálják a helyüket, ahol méltóságban élhetnek...”

IDŐSEK ÉS FIATALOK

Az idén nyolcvankét éves Jean Vanier, a Bárka alapítója, a Hit és fény mozgalom társalapítója tartott beszédet az UNESCO párizsi központjában a betegek világnapja alkalmából. Felhívta a

figyelmet a gyermekek esendőségére, és a mítoszgyártásra, ami a fiatalság tökéletességéről alkotott elképzeléseket övezi. Beszélt az idős emberek gondozásáról, arról, hogyan tudják őket jobban segíteni ebben a sérülékeny korban. „Életünk kezdetén és végén nagyon esendők vagyunk. Folyton gyengédségre és biztonságra áhítozunk... Hogyan juthatunk el a nagyobb szeretetre anélkül, hogy a félelmeink áldozatául esnénk? Szeressünk, és legyünk sebezhetőek!”

ÖKOLÓGIAI LÁBNYOMUNK

Mindannyian bizonyos mértékben „megterheljük” a Földet: viselkedésünk kihatással van a környezetünkre és a természeti erőforrások elosztására. A kilencvenes években William Rees, angol ökológus kiszámolta, mekkora az ökológiai lábnyoma egy embernek, egy városnak, egy nemzetnek. Vagyis mekkora területet kell felhasználni, hogy az fedezze, amit egy ember fogyaszt, és elnyelje a hulladékot, amit megtermel. Földünkön az 51 millió hektárból csak 12 a termőterület. A több mint hatmilliárd emberre 2 hektár esik fejenként. Ha mindenki annyit fogyasztana, mint az USA-ban, akkor a Földünkön öt és félszer nagyobb bolygóra lenne szüksége az emberiségnek.

LE A FEGYVEREKSEL!

Sosem látott méreteket öltött a fegyverkezés az elmúlt években. 2008-ban 1.464 milliárd dollárt költöttek rá. Ennek tíz százaléka is elég volna, hogy megvalósuljanak az ENSZ millenáris célkitűzései 2015-ig.

A Vállások a békéért mozgalom meghív mindenkit, hogy csatlakozzon a világvallások vezetőihez egy globális kampányban, amelyben ötvenmillió aláírást szeretnének összegyűjteni és benyújtani a Biztonsági Tanácsnak, az államfőknek és a parlamenti képviselőknek. „Le a fegyverekkel” (Arms down) – ez a neve a megmozdulásnak, amelyet a különböző vallások fiataljai együtt kezdeményeztek a békéért.

EVANGÉLIUMI RADIKALITÁS

A Fokoláre Mozgalom elnöke március 29-én az egész mozgalom nevében nyilatkozatban biztosította imáiról XVI. Benedek pápát és fejezte ki közelségét iránta, akit a pedofíliával kapcsolatban számos támadás ért.

„Ebben a nehéz és fájdalmas pillanatban osztozunk a szenvedés órájában a pápával, az egész egyházzal, és mindazokkal, akiket a visszaélések súlyosan megsebeztek.

Különösképpen magam, és az egész Fokoláre Mozgalom nevében közelségünkről és imáinkról biztosítottam a Szentatyát ebben az időszakban, amikor megsokszorozódnak a személye elleni támadások. Ezek ésszerűtlen és öntelt reakciók a pápaságát jellemző világos és szilárd irányvonalra.

Abban a hitben, hogy az Atya szeretete vezeti a történelmet, biztosak vagyunk benne, hogy ez az óra egy új feltámadást készít elő éppen azért, mert egy új evangéliumi radikalításra kényszerít bennünket és az egész egyházat.”

Maria Voce – a Fokoláre Mozgalom elnöke

KOREA KÖZELRŐL

A Fokoláre Mozgalom elnöke ázsiai utazása során elsőként a „hajnali nyugalom országát” kereste fel.

Akoreaiak mindent nagyban képzelnek el, mégpedig azonnal, sőt mindent nagyban is tesznek, mégpedig azonnal. Jóllehet a demokrácia teljessége felé tartanak, a politikai, a gazdasági és a szociális kihívások mégis próbára teszik ezt a mindig rohanó népet. A belső társadalmi feszültségek sokszor vérszenes kritikák méreteket öltenek. És ne feledkezzünk meg a két Korea közötti szakadás okozta sebekről sem. Ebben a helyzetben a politikának és a vallásnak is számolnia kell az állandó változás és fejlődés következményeivel.

Maria Voce, a Fokoláre Mozgalom elnöke januárban meglátogatta a koreai közösséget Giancarlo Faletti társelnök kíséretében. A

mozgalom itt kétezer elkötelezett tagot számlál és országsszerte összesen huszonötezen csatlakoznak hozzá.

„Felhívást szeretnék intézni ehhez a népes családhoz – nyilatkozta Maria Voce a KBS nemzeti televíziónak. – Mivel ilyen gazdag és ilyen sok értéket hordoz, ki kellene nyílnia az egész társadalomra, mindazok felé, akiknek hasznára lehet.”

A kihívás valójában nem csak a Fokoláre koreai közösségének szól, hanem az egész népnek: „Általában is nagyon sokat tudnak adni a koreaiak a többi ázsiai országnak, amire az egész világ egyre nagyobb figyelemmel tekint. Egészséges nép, amely az egész kontinens fejlődéséhez hozzájárulhatna.”

Maria Voce ellátogatott a parlamentbe is – ami Koreában szintén egykamarás –, és igen hasznos beszélgetést folytatott az Egységért Politikai Mozgalomhoz közel álló képviselőkkel. A többség és az ellenzék közötti konfliktusoktól terhelte helyzetben öt éve dolgoznak azon, hogy a parlamentben jobban érvényesülhessen az egymás iránti tisztelet és a közjóra törekvés. Kezdeményezéseik között szerepel „a parlamenti nyelvezet megtisztítása” is, amelyhez a képviselők ötven százaléka csatlakozott, és közülük több mint százan a „monitorozást” is vállalták. Rendszeresen megvizsgálják a felszólalásaikat, hogy a nyelvezet, amit használnak, segíti-e vagy sem a politikai felek megbékélését.

Egy asztalnál foglaltak helyet Maria Vocéval a többség és az ellenzék képviselői, ami Koreában már önmagában is tanúságtétel a napjainkban oly heves politika légkörében. A szó így hamarosan arra terelődhetett, hogyan lehetne legjobban bevinni a parlamentbe az egység lelkiségét, és ezzel újra közelebb hozni a politikához a többségében bizalmukat veszített embereket. „El kellene úzni az előítéleteket – ajánlotta Maria Voce –, és arra kellene gondolni, hogy az ellenkező oldalról is születhet valami jó. Természetesen mindenki úgy gondolja, hogy a saját módszere a legjobb. De ezt nem tekinthetjük abszolútnak: a saját módszerünk mindig relatív és jobbítható. Ezen az alapon, ha komolyan meghallgatjuk, jónak és elfogadhatónak találhatjuk az ellenkező oldal javaslatát is.” Sőt, ennél többről van szó: „Néha egyetértésre is juthatunk valamiben. Ilyenkor reflektorfénybe kell ezt helyezni, és megmutatnunk, hogy a többség és az ellenzék egyaránt a közjóért dolgozik, nemcsak ellenségeskedést táplál.”

Beszéltek a gazdasági fejlődésről és a társadalmi igazságosságról is. Dzsung Hön politológus professzor, az egységért Politikai Mozgalom tagja megkérdezte Maria Vocét, hogy miben tud hozzájárulni az egyetemes testvériség lelkülete a vallásközi párbeszédhez. A mai, alapjában véve toleráns Koreában ez is nagyon aktuális téma. „Az egység ajándéka az egész emberiséget átöleli, és túlmutat a vallási különbözőségeken – válaszolta a Fokoláre elnöke. – Az egység magasabb szinten összegzi a különbözőségeket. Ezért az emberi szívet, a minden emberi szív mélyén ott élő lényegyet veszi célba: a vágyat, hogy szeressünk, és hogy szeressenek minket. Mindig szerethetünk a vallási hovatartozáson túllépve, megpróbálhatjuk megérteni a másikat. Élhetjük az arany szabályt,

amely minden vallásban megtalálható: ne tedd másnak, amit nem szeretnél, hogy veled tegyenek.”

A Koreai Katolikus Egyházban van a világon a legtöbb keresztelő évente: mintegy százezer. A papoknak és a püspököknek nagy a hitele, a világiak tevékenysége viszont lehetne hatékonyabb is. Hat püspök szívből jövő szavakkal fogadta Maria Vocét és Giancarlo Falettit a püspöki kar elnökének, Peter Káng Uil, Csedzsü püspökének a vezetésével: „Szeretném hangsúlyozni, milyen sokat tesz a Fokoláre Mozgalom a koreai egyházért különösen az ökumené és a vallásközi párbeszéd terén az egység karizmájával, amire szüksége van mindenkinek.”

Joseph Li Hánték püspök hozzátette: „Hálát adok Istennek ezért a lelkiségért, amely a parlamentbe is eljuttatja a követőit, akik igazi világi hívőként teljesítik keresztény hivatásukat.”

A beszélgetés során szóba került egy korábbi kezdeményezés, amit *Lazarus Ju Hüng-Szik*, Tedzsön püspöke ismertetett: „A püspöki kar tagjaival negyedévenként találkozunk, hogy megéljük egymás közt a közösséget. Ezt a Fokoláre püspök barátainak javaslatára határoztuk el annak idején. 2002 óta huszonnyolc összejövetelt tartottunk már.” Káng Uil püspök hozzátette: „Korábban csak azért jöttünk össze, hogy megvitassuk a gyakorlati kérdéseket. Azóta gyakorlattá vált közöttünk, hogy mint testvérek találkozunk.”

Michele Zanzucchi
Fordította: Reskovits Ágnes

NYOLCSZÁZAN A BALATON PARTJÁN

„AZ ÉLETBŐL FAKADÓ
TAPASZTALAT SOSEM NEHÉZ,
MINDIG ÁTADHATÓ, ELÉG,
HA JÓL EL TUDJUK MONDA-
NI, ELÉG SZERETNI, ÉS OLYAN
SZAVAKAT HASZNÁLNI, AME-
LYEKET MEGÉRTENEK.”

CHIARA LUBICH EGYIK VÁLASZÁBÓL

Napló a zánkai máriapoliról Olvasónktól, aki március 12. és 15. között másodszor vett részt a Fokoláre Mozgalom rendezvényén, amely idén többek között a kommunikációról, az Istennek szentelt hivatásokról, és mindenek előtt a szeretetről szólt.

CSÜTÖRTÖK

Megérkeztünk. Kicsit fáradtan. Én és a kilenc éves kislányom. Tavaly voltam először máriapolin Nyíregyházán. Teljesen felvillanyozott, emlékszem. Januárban eljutottunk Castel Gandolfóba is. És láss csodát, ugyanazok az arcok fogadnak! Lili lányom egy darabig tűrte, aztán később már bosszantotta, hogy lehet ennyit beszélgetni. Még nem érti, de majd ő is rájön...

Itt van ez a rengeteg ember, tapintható a szeretet, bármerre nézek, éppen hogy csak nem Jézus arcát látom. Most mégis olyan megnyugtató, ahogy egy sarokban ülök, papírra vetem a gondolataimat, és a háttérben morajlik a sok ember. Már az első nap is tele élményekkel. Csordultig tele a többiek ki-mondott és ki nem mondott gondolataival, amiket tovább-postázok a jó Istennek, hogy kiüresedve másokat is befogadhassak.

Most így jó. Sokakkal vagyok itt, de mégis egyedül... De nem is! Hiszen itt ül mellettem Jézus! Érzem, ahogy kezét megnyugtatóan vállamra teszi.

Feleségemre gondolok, Anitára, aki áldott állapotban vár otthon ránk. Aki ismeri, azok közül mindenkinek hiányzik. Sokan kérdezték is, hogy van, és van-e már baba?

PÉNTEK

Most beszéltem a lányommal. Teljesen lázban ég a színes est miatt.

Ma mutatkoznak be a genek. Micsoda tűz!

Majd egy pár gondolat, ami megfogott Chiarától: „Amit nem kommunikálok, az még.”

„Miért ne élhetnénk úgy, minthogyha minden pillanat az utolsó lenne?”

Lilinek volt egy édes elszólása. Iderohant hozzám és azt mondta: – Képzeld, apu! Holnap a misén bémálcózni fogok! Csodálkoztam is, hiszen még csak kilenc éves. – Segítünk a misén a pap bácsinak – folytatta. Kérdeztem is, hogy nem ministrálni? – De igen. Na, ez nem jutott az eszembe!

SZOMBAT

Az atyák tapasztalataikat osztják meg velünk az egységről.

„A dialógus embere a pap. A szentháromságos életben a trialógus embere.”

Majd fokolarinók és fokolarinák beszámolóí és tapasztalatai következnek.

Egy pillanatra belehelyezkedem Vita személyébe, aki Istent választotta jegyeséül, és fokolarinó lett. A kölcsönös szeretetről beszél, irigylem. Ez persze pozitív irigység. Az, ahogy belemerül a kölcsönös szeretetbe. Aztán rájövök, mint családos embert az Isten más útra hívott meg, és be kell látnom, milyen csodálatos az én utam is!

Ahány testvér, annyi életút. Nehéz szívvel hagyjuk itt ezt a szeretetközösséget, Mária városát. De ezt a tüzet nem hagyom kihunyni. Hazaviszem, hogy lángba borítsa mindazok szívét, akikkel találkozom napjaim során.

VASÁRNP

Itthon vagyunk a meleg családi fészekben. Kipakolom a bőröndöket. Bennem még lobog a tűz. Hazahoztam, kiveszek belőle egy kis parazsat és berakom a családi cserépkályhába, hogy szép lassan felmelegítsen mindenkit.

Az első kihívás a feleségem. Örül, hogy hazaérkeztünk, de látom szemében a fáradt vándor tekintetét, ahogy az én szemem horizontján keresi az oázist. Fél, hogy csak délibábot fog látni. De ez nem a szem és a tudat káprázata. Ez igazi szigetet a Szahara sivatagában, ahol a szomját olthatja.

A szeretetet csepegtetni kell, hogy öntözze a lélek muskátliját. Ahogy Chiara mondta: az embernek

víztározónak kell lennie, és csak csepegtetni lehet az életet adó vizet, hogy ki ne ürüljön a lélek. Figyelni kell arra, hogy mindig magasan legyen a vízszint.

Erről eszembe jutott, hogy milyen lehet egy gátszakadás, amikor a víz mindent elönt és kiürül a tározó, amit addig a gát őrzött. Vigyázni kell, hogy a szeretetet ne zúdítsam a másik felebarátra vagy testvérrre, mert akkor az kárt tesz, ellenállást szülhet. Így teszek itthon is. Csepegtetem Anita sivatagát, hogy ott az élet újrászülethessen, olyan oázis, amely más megfáradt vándor szomját is olthatja.

Fazakas Zsolt – Monor
Szerkesztette: Hortoványi Emőke

Hübner Ferenc (5) Súdár Balázs (2) Farkas Géza

EGY VÁROS NEM ELÉG

3. RÉSZLET

Járja át tetteidet a legmélyebb ima,
amely sereged tökéletes egységéből fakad,
hogy így módon ez a város a legteljesebb
dicsőségben részesítse Krisztust.
És ha a harcnak ára van,
tudd, hogy épp itt van a siker titka,
és az, aki belülről sürget téged, a vérevel
fizetett.

Bocsáss meg, és imádkozz azért, aki rossz
szemmel néz rád,
mert ha nem bocsátasz meg, te sem fogsz
könyörületre találni.

És ha a fájdalom szétszakít, énekelj:
„Íme a jegyesem, a barátom, a testvérem”,
hogy halálod óráján
az Úr így szólhasson a lelkedhez:
„Kelj föl, siess kedvesem, jöjj galambom,
szépségem!”

Ezt kell tenni egy várossal, egészen a
győzelemig, tehát addig a pontig, ahol a jó
győzelmet arat a rossz fölött, és Krisztus
rajtunk keresztül ismét kimondhatja:
„Legyőztem a világot.”

De Istennek,
aki minden reggel meglátogat, ha akarod,
egy város túl kevés.
Ő az, aki a csillagokat alkotta,
aki irányítja a századok sorsát.
Hangolódj rá és tekints távolabbra:
a hazádra, minden ember hazájára, a világra.
Ezért legyen minden lélegzeted,
minden mozdulatod,
minden pihenésed és aktivitásod.

Ha odaát megérkezel, meglátod,
mi az, ami igazán ér valamit,
és megkapod jutalmadat
szereteted mértéke szerint.
Cselekedj úgy, hogy abban az órában
ne kelljen megbánnod,
hogy túl kevésse szeretél.

Chiara Lubich
(Elmélkedések, Új Város, 2008., 110. o.)

AZ EMBER HELYE

Az egység ideálja behatolt a társadalom legkülönbözőbb területeire, és az evangéliummal itatta át a kultúrák sokszínű közösségeit.

Chiara Lubich-ban a lelki dimenzió sohasem vált el a társadalmától. Életének utolsó éveiben járt a világ jelentősebb városaiban: Rómától Buenos Airesig, São Paulótól Londonig, Firenzétől Strasbourgig, Tokiótól Maniláig, Nairobítól Bangkookig. Kapott díszdoktori címeket és kitüntetések, de leginkább díszpolgári címeket, amelyek alkalmat adtak neki, hogy kiemelve formálódó társadalmának szövetéből egy-egy város sajátos arculatát, saját „hivatását”, vizszonektekintve a történetére.

Chiara szeretete a város iránt régi keletű. Azóta él benne, amióta fiatal lányként 1944. május 13-ról 14-re virradó éjszaka szülővárosát, Trentót szörnyű bombázás érte, és ő hagyta, hogy szülei a hegyekre meneküljenek, míg maga inkább visszatért a lebombázott városba. A szenvedő emberiséget választotta, amelynek egyik darabja és jelképe lett a romba dőlt Trento.

Sebekkel borított városában indítja el társaival együtt rendkívüli és eredeti lelkiségét, és vele együtt társadalmi tevékenységét, amely rövid idő alatt erős közösségeket szül. Ahol áramlik a szeretet, ahol testvériséget és egyenlőséget szív magába az ember, mert a közösségi lelkiség gyümölcse nem lehet más, mint a közösség.

Chiarában tehát kezdettől fogva összefügg a lelki és a társadalmi dimenzió: az evangéliumnak meg kellett testesülnie.

Amikor 1983-ban a zsúfolásig megtelt római *Palaeur* stadionban Chiara bemutatta *II. János Pál* pápának a világ sok országának képviselőit, akik azért jöttek, hogy tanúságot tegyenek az egység ideáljának a társadalomban beérett gyümölcseiről, melyekben szinte megismétlődött a Föld számos pontján a trentói első közösség csodája, fel is fedte előtte ennek a virágzásnak a titkát. Olyan emberek művét látjuk, akik nagyon szeretnének „saját életükkel tenni tanúságot a környező világ előtt, és a tények világosságával akarják kinyilvánítani az evangélium óriási hatását az egyének és a társadalom életében: azt a hozzájárulást, amit Isten ígéje képes felkínálni a földi város építéséhez, amikor átültetik a gyakorlatba.”

Pino Quartana

Fordította: Smohai Ferenc

A HATÁRTALAN VÁROS

Ezt a címet viselte a pályázat, amellyel az Európai Unió döntése alapján Pécs Isztambullal és a németországi Essennel együtt 2010-re elnyerte az Európa Kulturális Fővárosa címet.

Arany Krisztina

Érdekes kapcsolódás éppen egy német és egy török városhoz. Ez az a két nemzet ugyanis, amely talán a legnagyobb hatással volt az évszázadok folyamán a magyarságra nyelvi, antropológiai illetve kulturális szempontból.

Pécs városát polgármesterük szerint befogadó, szívélyes és jókedvű polgárok lakják. Történelme folyamán sok nemzetiség és kultúra találkozott itt. Latin neve a Krisztus születése utáni első három évszázadban Sopianae (a kelta eredetű Sopi-ból). Valószínűsíthető, hogy a negyedik-ötödik századtól ezen a helyen állt az ókeresztény Quinque Basilicae nevű település, a Balkánra vezető római utak találkozási pontja. Annyi bizonyos, hogy hazánkban itt található a legtöbb római korból való ókeresztény emlék.

Ebből a késő antik névből erednek Pécs középkori latin, német és magyar névváltozatai is: *Quinque Ecclesiae*, *Fünfkirchen*, *Peti Kosteli*, *Ötöröny*.

Mai neve szláv eredetű, jelentése

kemence, azaz meleg hely, (ugyaneből a szóból ered Pest és Bécs neve is).

Ezek az elnevezések is mutatják, hogy itt, a Mecsek és a Dráva menti síkság találkozásánál emberemlékezet óta település állt. Kelták, majd a rómaiak voltak az urai. A világörökség részeként számon tartott ókeresztény sírkamrák egyikében egy baltát találtak, amelyet a népvándorlás korában használtak. Azután jöttek magyarok, törökök, németek és mások...

Bodnár Sándor (2) Papp Gábor, Bartus Sándor

Szent István királyunk alapított itt püspökséget. Később a város falai közé települő, egyre szűkülő helyen a lakosok megtanultak egymáshoz alkalmazkodni, mint az olvasztókemencében, és a középkorban így jött létre e helyen Magyarország legnagyobb városa, kulturális, gazdasági központ, a Balkán és az Adria felé irányuló kereskedelmi csomópont. 1367-ben Nagy Lajos király itt alapította meg az ország első egyetemét.

A török idők után, amelynek egyik ámulatba ejtő emléke a ma katolikus templomként működő dzsámi, hamarosan szabad királyi várossá vált, és politikai nyomásra el is németesedett. A későbbi fejlődés azonban úgy hozta, hogy ezek a német polgárok magyarrá lettek, amint a világhírű majolika-gyáros Zsolnay-család példája is mutatta. De más nemzetiségek is éltek itt, előbb külön városrészekben, azután összekeveredve, *összeolvadva*. Sokszínűség, nyitottság jellemzi kulturális szempontból is, így érthető, hogy otthont tudott adni a modern magyar képzőművészet világraszóló alkotói, Victor Vasarely (Vásárhelyi Győző) és Csontváry Kosztka Tivadar művei számára.

Ennek a szabadságról szóló tapasztalatnak a folytatása, hogy a pécsiek a mai időkben is védik az érdekeiket. Amikor a Tubesre radarállomást akartak telepíteni NATO szempontokra hivatkozva, a pécsi civilek demonstrációkon fejezték ki, hogy nem értenek egyet, és jogi eszközöket is kerestek az érveik mellé. Az ügy addig húzódott, amíg mostanra megváltoztak a NATO-határok, és többé nem lesz ok arra, hogy a radarállomás idetelepeljön. A másik szintén bátor cselekedet: úgy tűnik e cikk írásának a pillanatában, hogy visszaszerzik a Pécsi Vízmű francia kézben lévő kisebbségi tulajdonrészét.

A pécsi székesegyház és annak Szent Mór kápolnája. A város második püspöke Boldog Mór volt. Napjainkban nagyon színes a vallási élet. Számos lelkiségi mozgalom talált otthonra, és az első magyarországi taizéi találkozót még 1989-ben itt tartották, amelyet idén egy második is követett.

Ha megvalósulnak az elképzelések, akkor Pécs a kultúra által összeköthet embereket, akiket politikai határok választanak el egymástól. A város már eddig is nagyon sok nemzetközi kapcsolattal rendelkezett. A német kultúrával tovább lehet építeni ezeket (itt főleg modern zenei programokra készülnek), a törökkel viszont, ahogy mondják, a nyitottság, a kíváncsiság az alapvető. *Utazás a török félhold körül* című rendezvénysorozatukon bemutatják Törökország kulturális hagyományait, és mai törekvéseit fényképek, zene, irodalom, film segítségével. A programok között lesznek koncertek, kurd néptánc és táncház, török filmhét, valamint gasztronómiai bemutató.

Pécs is bemutatkozik Isztambulban; többek között a Bóbita Bábszínház *A három kismalac és a farkasok* című előadással lép fel. Június végén háromnapos összművészeti bemutatkozást terveznek Isztambul utcáin és közterein, egy szabadtéri fesztiválon, ahol Pécsét a kortárs művészeti élet fiatal alkotói képviselik.

A város a felkészülés éveiben számos új kapcsolatot létesített, a ré-

gieket pedig megerősítette. Végül megszervezte az Európa Kulturális Fővárosai Hálózatot, amely az előző kulturális fővárosokat köti össze.

Rendkívül fontos lehetőség Magyarország számára az *Európa Kulturális Fővárosa* program olyan szempontból is, hogy Pécs a jövőben ellensúlyozhatja a nem túl egészséges kulturális, gazdasági Budapest-központúságot is.

Érdekes volt a megnyitó, amelynek talán Csontváry *Zarándoklás a cédrusokhoz Libanonban* című képe is az ihletői közé tartozott a város főterén. A különböző jelenetek Pécs történetének egy-egy korszakát jelképezték ősi ihletésű táncokkal és zenével. A műsor, amelyben lézershow is szerepelt, egy közös énekléssel fejeződött be, amelyben a Mizo Pécs kosárlabdacsapat is részt vett.

A város nyáron a Fokoláre Mozgalom fiataljait várja, akik – miközben a sajátjuknak érzik a pécsi értékeket is – a maguk részéről hozzá akarnak járulni új kultúrájukkal, az egység kultúrájával e nagyszerű város isteni tervének a megvalósulásához. ■

JÉGVERÉS PÉCSETT

„Pontosan egy éve, tavaly májusban sosem látott ítéletidő dült, amely megváltoztatta az életünket.”

Minden nagyon szép volt. A kert, az életünk... Aztán jött a nagy zivatar és az öklömnyi jég, ami egy pillanat alatt szétrombolt mindent. Barátaink, Margó és Laci is éppen velünk voltak ezekben a nehéz pillanatokban. A tetőnkön be lehetett látni, mert összetörte a jég a palát. Laci azt mondta, hogy ebből még jó is lehet. Nehéz volt elhinni. A tetőfedők – több véleményt is meghallgattunk – azt mondták, hogy a negyvenöt éves pala már elöregedett, és nem lehet javítani, a megoldás a tetőcserre. Az egymillióba kerülő átalakításhoz a biztosító csak háromszázezret adott. Lehetetlennek tűnt, hogy a hiányzó összeget ki tudjuk fizetni. Nehéz időszak következett, mert nem láttuk a kiutat. A mi erőnk erre már kevés volt, Istenre bíztuk a megoldást.

Barátaink, a közösségünk tagjai mellénk álltak és segítettek. Margó és Laci úgy gondolta, hogy egy család vagyunk, a mi gondunk nem csak ránk tartozik, ezért megírták a hírt másoknak is. Mi pedig azt vettük észre, ahogy Istenre bíztuk magunkat, hogy a gondunk már nem csak a miénk.

A tetőfedőt ki tudtuk fizetni, mert összejött a különbözet, sőt még le is tudtuk betonozni a padlást, amire negyvenöt év alatt nem került pénz.

A kőműves két napra tervezte a munkát, így vasárnap is dolgozni kellett volna. Ármin mondta neki, hogy amikor a házat építette, vasárnap sosem dolgozott. (Az első kőművesünk is azért hagyott ott akkoriban.) A betonozáshoz sokan jöttek segíteni, nagyon szép szombat volt. A kőműves azt mondta, hogy ilyen légkörben még nem dolgozott, ezért nem kérte el a teljes munkadíjat, és két nap helyett délután két órára elkészültek.

Ezek az események megváltoztatták az életünket. Eddig mindig úgy éreztük, hogy szegények vagyunk. Mindig a családjunk volt az első. Amikor fiatalok voltunk, nem számított a karrier, így a fizetésünk is mindig a minimum volt.

Most úgy érezzük, megkaptuk a százszorost, nem vagyunk egyedül. Egy nagy család vesz körül minket az egység lelkiségében.

*Papp Ármin és Éva
Szerkesztette: Bartus Sándor*

Egy ifjúsági találkozón választ kap kérdéseire, majd elindul egy új lelki úton. Antal Péter joghallgató osztja meg velünk Loppianóban szerzett tapasztalatait.

Református vagyok, édesapám református lelkész. Kisgyermekkorom óta valóságos környezetben nevelkedtem. Tizenöt évesen éltem át az első mélyebb lelki válságot. Megingott a hitem, tele voltam kérdéssel, kétegyekkel. Ekkor kaptam meghívást egy ifjúsági találkozóra, ami nagyon-nagy fényt hozott, az ott elhangzó tapasztalatokon keresztül választ kaptam a kérdéseimre. Később megtudtam a katolikus plébánostól, aki meghívott, hogy ezt a napot a Fokoláre Mozgalom tagjai szervezték. Kértem, hogy segítsen megismerkedni velük. Így jutottam el a budapesti fokolárba,

Papp Gábor

EGY CSALÁD VAGYUNK

eltöltött idő életem legszébb kilenc hónapja volt. A legnagyobb nehézséget kezdetben az jelentette, hogy illúziókban éltem. Üzemben sosem dolgoztam, itt szereztem az első tapasztalataimat a munkáról. Bútorokat kellett csiszolni. Nekiálltam, egy darabig még élveztem is, aztán elkezdtem gondolkodni, hogy hát igazából én nem ezért jöttem ide. Mégis, napról napra szembesülnöm kellett azzal, hogy el kell végezni ezt a munkát. A vége az lett, hogy perlekedni kezdtem Istennel: „Hívtál, jöttem. Otthon hagytam családot, barátokat, egyetemet! Hogy van ez?” Azt éreztem akkortájt, hogy senki nem jön felém, hogy megkérdezze: hogy vagyok, szeretem-e ezt a munkát, vagy inkább mást csinálnék?

Elgondolkoztam, milyen illúziókkal jöttem Loppianóba: hogy itt majd engem szeretnek, én pedig majd érzem ezt. Hát nem így történt! Később rájöttem, hogy le kell szállnom az illúziókból. Mintha Isten azt kérné tőlem, hogy a lelkem tegyen szabaddá. Nem elég, hogy fizikailag ott vagyok, hanem hogy a lelkemet üresítsem ki, engedjem el az illúzióimat, és kezdjem azt élni, amit Loppiano kér. Amikor ezt megtettem, két dolog történt. Először is leomlott egy fal,

amitől nem láttam, hogy a többiek szeretnek. Másodszor, olyan belső szabadságot sikerült megtapasztalnom, amiről nem tudtam korábban, hogy létezik. Olyan volt, mintha a víz alól bukkantam volna fel levegőért. Szabaddá váltam arra, hogy én szeressem a többieket elsőként.

Egy családnak éreztem magunkat. Egyik reggel semmi kedvem nem volt dolgozni. A reggeli imánál mondták, hogy ajánljuk fel valamiért ezt a napot. Én Istennek ajánlottam fel. Ahogy megérkeztünk a munkahelyre, elkezdtem a munkámat, ami ugyanaz volt, mint mindig, azzal a különbséggel, hogy minden egyes szerszámfogásnál megkötöttem Istennel a szövetséget: „Érted teszem!” Így mindent minél tökéletesebbre akartam kihozni. A munka vége előtt félórával még hozott a főnököm egy raklapot, hogy csiszoljak belőle, amíg kifutja az időmből. Mivel Istennek ajánlottam ezt a napot, ezért még húsz perccel tovább dolgoztam, hogy befejezzem az egészet. Utána nagyon kellett sietnem a misére, ahol mindig fáj, hogy a többiek mehetnek áldozni, én meg a helyemen maradok. Ám akkor ott, abban a pillanatban, amikor a többiek áldozni mentek, én olyasvalamit éreztem, amit még soha. Azt éreztem, hogy leszállt a Szentlélek, hogy ott van közöttünk Jézus, hogy egy család vagyunk, és én ennek a családnak a tagja vagyok.

*Antal Péter
Elhangzott*

a nyíregyházi máriapolin.

ahol hosszan beszélgettünk, hogy kik is ők valójában, mi is ez az Ideál, amit élnek. Kértem, hogy szóljanak mindig, amikor lesznek találkozók, és így vettem részt egy-két máriapolin, Stuttgartban az Együtt Európáért rendezvényen, majd a fiatalok római találkozóján. Ott éreztem, hogy Isten engem erre az életre hív. Miután itthon beszélgettem erről a többiekkel, kiderült, hogy Loppianóban van egy iskola azoknak a fiataloknak, akik mélyebben el szeretnék sajátítani ezt a lelkiséget. Az ott

MEGBÍRKÓZNAK A MAGÁNNYAL?

Sokszor éppen a papok a legmagányosabbak, pedig állandóan emberekkel foglalkoznak.

Korunk egyik nagy kihívása a mindenkit fenyegető magányosság. *Igino Giordani* mondta egyszer, hogy egy zsúfolásig telt stadionban is egyedül érezheti magát valaki. A magányt mindannyian ismerjük, mert végül az alkotja emberi viszonyaink hátterét. Érinti a családot is, mert ahhoz, hogy szeretni tudjuk a partnerünket, meg kell tudnunk állni a saját lábunkon egyedül is minden helyzetben, anélkül, hogy támaszkodnánk a másikra. *Willy Pasini*

pszichológus állítja: „Csak akkor lehet jó az együttélés egy másik személlyel, ha elértük a *teljességet*.” A teljesség pedig érett, már önmagában is teljes egész, önálló személyiséget feltételez.

Ha a magány mindenkit érint, akkor nem maradnak ki belőle azok sem, akik Istennek szenteltek az életüket, legyenek világiak, szerzetesek vagy papok. Amint igaz, hogy az egyedüllét előfeltétele minden valóban önzetlen, érdek nélküli kapcsolatnak, úgy igaz az

is, hogy ártalmassá válhat, ha nem tölti ki a közösség. Nagy feladat ez nem utolsó sorban az érzelmi kapcsolat intimitását nélkülöző és a plébánián gyakran magányosan élő papnak, akinek egyedül kell megbirkóznia a mindennapos gondokkal, a lelki próbatételekkel és a küldetésével járó nehézségekkel.

Márpedig az egyedüllét, ha azt nem sikerül jól megélni, olyan szenvedésekkel jár, amelyek lelki sérüléseket is okoznak. Így válik

valaki sebezhetővé és védtelenné. Aztán jön a menekülési vágy, megjelennek a kísértések, a pótcelekvések, a féktelen aktivizmus, az önző életmód.

A papok többségének tapasztalata mégis azt igazolja, hogy a magány termékennyé, és olyan energiaforrássá válhat, amely segíti az egyesülést Istennel és a közösséget az emberekkel.

A papnevelésben és a missziós közösség vezetésében szerzett huszonöt évnyi tapasztalatáról kérdeztük Massimo Camisasca atyát, az 1985-ben alapított Szent Károly Testvériség elöljáróját.

- Milyen mélyen találhatók a papi magány gyökerei?

- Eredete az individuális képzsben gyökerezik régóta. Aztán vannak közelebbi okai: olyan összetett problémák, amikkel a papok körünkben szembe találják magukat. Azt hiszem, segítenünk kell az Egyháznak, hogy valódi papi testvériségek szülessenek. Másik gond, hogy a püspökök túlságosan elfoglaltak. A növekvő bürokráciát megszervezi a püspök és a papjai közötti közvetlen kapcsolat. Határozottan az a véleményem, hogy a püspököknek vissza kellene térnie a papjai közé, hogy velük éljen – legalább néhányukkal –, ahogy Szent Ágoston tette. Ezen kívül az éves munkaidejének jelentős részét kellene együtt töltenie a kispapjaival.

- Milyen szerepet kellene, hogy kapjon a papok életében a közösség és a testvériség a következő évtizedekben?

- A II. Vatikáni Zsinat után sokat beszéltek a közösségről. A *Comunione*

e *liberazione* mozgalom tagjaként meg vagyok győződve róla, hogy a közösség az egész kereszténység tapasztalatát és mindent magában foglal, amit Krisztus hozott nekünk, embereknek, akár hívőknek akár nem hívőknek. A közösségben van valami egyetemes. Nem a mi korunk találta ki, ez minden időkre szóló valóság, valamennyi ember meg van hívva rá. A két szó *testvériség* és *kommunió* egymás szinonimái, akkor is, ha van közöttük árnyalati különbség. A közösség fejezi ki, hogy milyen mélyen részesedik az ember Isten életében azzal, hogy Isten neki ajándékozza magát. A testvériség pedig azt jelenti, hogy mi mind egyetlen Atya gyermekei vagyunk, és hogy a testvér szentségi jelenléte mekkora érték: valóságos szentség, amelyet Krisztus előnyben részesített. Isten azért állította mellénk a felebarátot, hogy segítsen a hozzá vezető úton.

- Létezik ellenszer a magányosságra?

- Isten nem akarja, hogy magányban éljünk, megmutatja a kivezető utat. Ami alapvető, az a kapcsolat Istennel. Amikor megtanulunk imádkozni, megtanulunk tanulni, elmélkedni, játszani, sportolni, barátságokat kötni, akkor kilépünk a magányból. Amikor nem fordulunk önmagunkba, és nem leljük halálunkat a tévé és az új technológiák hamis társaságában, de legalábbis kihasználjuk ezeket az Isten felé haladás és a boldogságunk érdekében.

- Hogyan segíthetik a papok életét a karizmák?

- A karizmákból származnak az újdonságok, és a papi életben megújulást csak a világiak által hozott megújulás eredményez.

Aurelio Molè

Fordította: Vizsolyi László

A papi élet tíz pontja

Klaus Hemmerle (1929-1994)
aacheni püspök szerint

1. Fontosabb az, hogyan élek papként, mint az, hogy mit csinálok papként.
2. Fontosabb az, amit Krisztus bennem tesz, mint az, amit én csinálok.
3. Fontosabb, hogy a papok közötti egységet megélem, mint az, hogy egyedül küzdjek feladataimmal.
4. Fontosabb az imádság és az ige szolgálata az asztal szolgálatánál (ti. a külső tevékenységénél).
5. Fontosabb, hogy a munkatársaimat lelki-ekben segítsen, mint az, hogy önállóan és egyedül minél többet elvégezzek.
6. Fontosabb, hogy néhány ponton teljesen és sugárzó erővel legyünk jelen, mint az, hogy mindenütt ott legyünk, de csak elsietve és félig-meddig.
7. Fontosabb együttműködni a többi pap-
pal, mint akár a legkövetesebb módon,
am elszigetelten tevékenykedni.
8. Fontosabb az eredményességnél a ke-
reszt, mert termékenyebb.
9. Fontosabb a nyitottság az egész közös-
ség, az egyházmegye, a világegyház iránt,
mint a nagyon fontosnak tűnő helyi érdek.
10. Fontosabb, hogy mindenkinek szóljon a
hit tanítása, mint az, hogy minden hagyó-
mányos igényt kielégítsünk.

CN (2)

KÖNYVEK A SZEKRÉNY TETEJÉN

A szeretet mindent legyőz. Hogyan tud a házaspárok kapcsolata nap mint nap megújulni? Erről szólnak Attila és Éva története.

Bár sok mindenben hasonlítunk egymásra, van néhány dolog, amit szinte mindig másképp látunk – kezdi Attila. A feleségem például, ha rendcsinálásba fog, akkor az alapos, és mindenre kiterjedő. Az időhiány miatt azonban a félbemaradt dolgok gyakran hetekig felborítják a lakás rendjét. Én ilyenkor hajlanék rá, hogy ideiglenesen oldjuk meg a helyzetet, egy tökéletlen, de elviselhető rend érdekében.

Egy alkalommal a könyvek lekerültek a nappali padlójára portalánítás és átválogatás címén, amit a feleségem személyesen szeret elvégezni. Az idő azonban itt is közbeszólt. Teltek a hetek és a földön lévő kupac nem akart fogyni, de már a könyvespolcon sem volt hely. Közben a nyári szünetben egy-két hétre egyedül maradtam, mert a család többi tagja a nagymamához utazott. Egyre jobban idegesített a sok földön heverő könyv. Elérkezettnek láttam az időt, hogy kézbe vegyem a dolgot. Félórán belül a könyvek a ruhásszekrény tetejére kerültek, és végre úgy éreztem, rend van a szobában. Aztán újra

ránéztem a művemre, és elképzeltem, amint feleségem hazatér és szomorúan fölnéz a szekrény tetején éktelenkedő könyvekre.

Néhány perc múlva visszaraktam őket a földre, éppen úgy, ahogy előtte voltak, és boldog voltam, hogy a szeretet egyikünk távollétében is jelen lehet közöttünk.

Párbeszéd, párbeszéd, párbeszéd

A napokban egy családostalálkozóra készültünk. Szorított a határidő. Én általában szeretem előre megtervezni a dolgokat, a feleségemhez inkább a spontán cselekvés áll közel. Az állandó és az alkalmi akadályok miatt folyamatosan tolódott a beszélgetés. Péntekre kellett volna írunk valamit, és már szerda volt. Csalódottan fogadtam a hírt: feleségem fáradt, és képtelen arra, hogy aznap beszéljünk. Maradt az utolsó nap, és így le kellett mondanom a csütörtöki esti rendszeres röplabdázást, amit nagyon szeretek.

Csütörtök este kilenc óra. Még mesét olvas a kisfiunknak. Érzem, hogy egyre nehezebben viselem,

hogy még mindig nem csináltunk semmit, és nekem másnap korán kell munkába mennem. Arra gondolok, hogy ezeket pontosan tudnia kell neki is, mégse siet.

Ekkor beugrik a gondolat: el kell mondanom, engem most mi bánt, mit gondolok; ne várjam, hogy a másik olvassa a gondolataimat. Ettől béke lett bennem, és így is tutam szólni hozzá. Ő pedig hamarosan készen állt rá, hogy beszéljünk.

Ekkor azonban úgy tűnt, én vagyok az, aki képtelen a beszélgetésre a fáradtság miatt.

Aztán Évi szóba hozta a házasságunk egyik nehéz állomását. Mindketten felidéztek akkori érzéseinket, és megfogalmaztuk addig még ki nem mondott gondolatainkat. Ez kifejezetten isteni párbeszéddé tette nehezen megszületett együttlétünket.

Isten és a busz

Egyik este összekülönböztünk valamin a férjemmel – folytatja Éva. – Ez elég ritkán fordul elő közöttünk, és máskor hamarosan kibékülünk, de most nem így történt.

Vártam, hogy a férjem majd megteszi az első lépést és bocsánatot kér, mert eddig ez volt a dolgok menete, de hiába. Így haraggal a szívünkben feküdtünk le, és másnap reggel sem változott semmi. Férjem elment dolgozni, én pedig otthon elhatároztam, hogy bármi is történik aznap, azt Isten kifejezett akaratának tekintem, és nem idegeskedem. Azt is éreztem, hogy ez az állapot így nem maradhat, fel kéne valamikor hívni a férjemet, és bocsánatot kérni tőle. Elindultam a kisfiunkkal az oviba, és utána buszra akartam szállni, hogy elmenjek valamit elintézni. A busz éppen az orrom előtt ment el és a következő csak húsz perc múlva indult. Eszembe jutott a reggeli indulás, és mivel közel volt a templom, gondoltam beugrom kicsit Jézushoz. Az Oltáriszentség ki volt téve, és nem volt ott senki. Úgy éreztem, itt kell maradnom, amíg nem jön valaki, hogy ne maradjon egyedül Jézus. Elég hosszú időt tölthettem vele, aki megerősített, hogy lépnem kell a férjem felé. Mikor visszamentem a buszhoz, az megint épp akkor indult el a megállóból. Újra felidéztem magamban a reggeli indulást: nem idegeskedni, ez Isten akarata. Elindultam hát békésen a házunk felé, mert ott is megáll a busz, és kiszámoltam, gyalog nagyjából akkorra érek oda, amikor jön a következő. Közben végigimádkoztam az utat. Odaérve még mindig maradt tíz percem, ami úgy tűnt, elég lesz arra, hogy beszaladjak a lakásunkba és felhívjam a férjemet. Bocsánatot kértem, és boldog voltam, mert ő is felszabadultan kért tőlem bocsánatot, és helyreállt köztünk a béke. Szaladtam a buszhoz, pont akkor ért be. Én pedig hálát adtam, hogy Isten nem hagyott békén, és mindent úgy intézett, hogy Ő újra köztünk lehessen.

Szerkesztette: Fehérpataky Balázs

Neue Stadt ÖKUMENIZMUS ÉS IGÉNYESSÉG

„A lap a család érzésvilágát közvetíti.” Így értékelte a *Neue Stadt*ot Németország egyik katolikus lapjának a főszerkesztője. Ezzel a német kiadás lényeges törekvését fogalmazta meg. A *Neue Stadt* lényegében a *Città Nuova* német nyelvű kiadása Németország, Ausztria, Svájc, Liechtenstein és Luxemburg, valamint Belgium és az olaszországi Dél-Tirol számára. Több akar lenni, mint tények és vélemények egyszerű újságírói

eszköze: igyekszik valóra váltani azt, amiről ír. Olyan követelmény ez, amely világszerte igaz minden testvérlapra.

Az olaszénál jóval szerényebb kiadású lap (havi 32 oldalon, tízezer előfizetővel) szintén egy „reális utópia” sajtóeszköze szeretne lenni. Egyrésztől folyamatosan támaszkodik az „új város” – az evangéliummal megújított társadalom – inspirációira, másrésztől bemutatja, hogy milyen ez a város a valóságban ott, ahol egyének vagy csoportok a kölcsönös szeretet törvénye szerint élnek.

Íme tehát az összes cikkünkre érvényes követelmény: bemutatni – még ha kezdetlegesen is – a megújult világot, ugyanakkor összekötni mindazokat, akik hisznek benne, és akik már most polgárainak érzik magukat ennek az új városnak.

Amint ez a legtöbb Olaszországon kívüli kiadással történt, a *Neue Stadt* sem volt több kezdetben, mint a *Città Nuova* fordítása.

Az első német nyelvű szám 1958-ban jelent meg. 1968-ban a szerkesztőség áttette székhelyét az éppen megszülető Ottmaring ökumenikus városkába, Augsburg közelébe. Kétségteljesen a helynek is köszönhető a lap erős ökumenikus érzékenysége, amely meghatározó kérdés mind Németországban, mind Svájcban.

Szerkesztőségünk másik jellemző vonása, hogy nagy figyelmet fordítunk újságírói tevékenységünk szakmai színvonalára. A szerkesztőségben mind a hárman megfelelő képesítéssel rendelkezünk, és a mintegy harminc külső munkatársunk közül is tízen hivatásos újságírók. A többiek a család, a pszichológia, a teológia vagy a művészet szakterületén jártasak.

Évente egy alkalommal a „bővített szerkesztőséggel” együtt töltünk egy hétvégét, hogy meghatározzuk a következő év irányvonalát. Ezen kívül negyedévente egy telefonos konferenciabeszélgetésben fűzzük szorosabbra a kapcsolatainkat, melyben helyet adunk a kritikának is, hogy megtartsuk munkatársunk igényességét és frissességét.

Mindenegyes cikk megszületésének alapvető feltétele az, amit mi „hasznolnunk” nevezünk, vagyis a döntés előtt megkérdezzük: „Mire szolgál?” Biztosak vagyunk benne, hogy az olvasónak, mintegy a lap gazdájának joga van minden cikkből kiemelni valamit, ami a hasznára van. A mérce tehát az, hogy mi jelent segítséget az olvasónak, nem pedig az, hogy az újság írói mit tartanak fontosnak. Ez viszont mély párbeszédet feltételez a munkánkról.

Joachim Schwind
Fordította: Sudár Balázs

rázlatos pillanatok, amikor a kicsik odabújnak a felnőttöz, és csillogó szemmel hallgatják a mesébeli történeteket. Ilyenkor alakul a személyiségük is. A gyermekek nagyon boldogok, ha azonos helyzetben ugyanúgy reagálunk, ugyanazt mondjuk. Az ismerős beszédsor felismerése által úgy érzik, hogy ők is tudják ezt vagy azt. Biztonságérzet lép a szorongás helyébe, ami új szituációkban egyébként megfigyelhető. Mindenki tapasztalta már, aki mesét mondott kisgyermeknek, hogy meglepően ragaszkodnak a már hallott szöveghez. Miért? Mert ha ugyanúgy mondom el kétszer-háromszor, negyedszerre már előre tudja, mit fog hallani, és örül, ha ^{sz}tényleg azt hallja. Ez neki azt jelenti: „Okos vagyok.

Gyermekeink világa

A MESE HATALMA

Nehezebben fejezik ki magukat azok a gyermekek, akiknek nem meséltek a szüleik kiskorukban. Vajon miért? Hogyan kell mesét mondani?

„Egyszer volt, hol nem volt, nincs többet...” Sok európai országban így kezdődhetne korunk gyermekeinek a meséje, amelyet senki nem mesél nekik, mert az uszodától, az edzésektől a különórákig be van táblázva az idejük, és ha otthon vannak is, egyedül ücsörögnek a tévé előtt. Vagy nincsenek ugyan egyedül, de a rájuk vigyázó felnőtt elfoglalja magát mindenféle mással. (A nevelésből így lesz „gyerekvigyázás”).

Egyre gyakrabban veszi át a tévé és a videó a mesélés helyét, pedig annak fontos szerepe van a gyermek fejlődésében, állítják a szakemberek. A szociológiai felmérések szomorú képet festenek arról, milyen kevés időt töltenek manapság a kisgyermekek szüleikkel (jó, ha meghaladja átlagosan a napi 45 percet). A kutatók pontosan kimutatták a különbséget azok között a gyermekek között, akiknek mesét olvasnak, és akiknek nem jut mesélés. Ez utóbbiaknak hiányzik az irodalmi nyelv gazdagsága, és látni ennek minden hátrányát. Nagy-Britanniában például, ahol az öt-éves gyermekek 18 százaléka megrekedt az önkifejezésben a másfél évesek szintjén.

A beszédkészség fejlesztésére különösen alkalmasak azok a va-

Tudtam előre, hogy ezt fogja mondani Anyu.” Természetesen külön varázsa van a „Mi történt ma?” mesének, amelynek az alanya maga a gyermek. Ilyenkor kis történetbe ágyazva meséljük el neki a nap érdekesebb eseményeit. Kérdezzük meg az óvó néniket vagy a nagymamát, ha ott volt, hogy mi is történt. Itt a jó, a kellemes mozzanatokat hangsúlyozzuk, s hogy nekünk mekkora örömet szerzett azzal, hogy elpakolta a játékait, nem szaladt át az úton, odaadta a vödört a homokozóban...

Ha azt szeretnénk, hogy gyermekeink vizuális és nyelvi készségei harmonikusan fejlődjenek, fontos, hogy ne bízzuk a nevelésüket, anyanyelvi formálódásukat csak a tévére és a filmekre. Hiszen van hova nyúlnunk: a magyar népmesék színes tárháza várja, hogy valaki felolvasson belőlük.

Fábián Zsuzsanna

FÉRJEK ÉS KOLLEGANÓK

Jó ideje különös szimpátiát érzek egyik kolleganóm iránt. Egyik este váratlanul azon kaptam magam, mekkora örömet jelent a közelségére gondolni. Aggaszt ez a dolog, mert semmiképp sem szeretném veszélyeztetni azt a szép kapcsolatot, ami a feleségemhez köt.

L. P.

Viselkedésünk bizonyos megnyilvánulásait – anélkül, hogy tudatosodna bennünk – olyan mélyen rejlő kényszerek is kiválthatják, mint például a szexuális önazonosságunk vagy önértékelésünk igazolásának a szükséglete. Ezt tükrözzük vissza a magatartásunkkal, ez ösztönözhet arra, hogy folytonosan keressük, hogyan kerülhetünk mások figyelmének a középpontjába.

Ha meg akarod ismerni önmagad, az biztosan jó kiindulópont. Csakhogy azt is szem előtt kell tartanod, hogy házasságban vagy, feleséged van. Még akkor is, ha mint monddod, szép a kettőtök kapcsolata, érdemes lenne megnézni, nem kell-e kissé lefűjni róla a port. Mert a szerelmet folyton táplálni kell, ugyanúgy, mint a tüzet, amelyre mindig újabb és újabb fahasábokat kell rakni, hogy lángoljon. Előfordulhat, hogy melőzve érezzük magunkat, csalódunk várakozásainkban: ezek mind alááshatják a hitvestársi hűséget, az eltökéltséget, és észrevétlenül hajszoznak az új kalandok felé.

Hogyan tudjuk megtisztítani a házastársi kapcsolatot a megszokás és az egyhangúság pókhálótól? Csakis a két fél közötti párbeszéd megújításában találunk rá az ellenszerre. Meg kell próbálnunk átadni a bennünk lévő legmélyebb valóságot, meg kell tanulnunk a lelkünkéről beszélni, és őszintén meghallgatni a másikat. Utána már senki sem foszthat meg ettől a kincstől, amire így tettünk szert. Mert a közöttünk felépült kapcsolat, közösség megmarad akkor is,

amikor az egyik fél távol van. Közeledjünk bárkihez, már egy kicsit a társunk szívével is tesszük.

Biztos, hogy nem kell mindig kongatni a vészharangot. Az ilyen erős érzelmeket azonban irányítani kell, mégpedig nagy körültekintéssel. Azért, hogy sikerrel megmaradhassatok a kölcsönös elkötelezettségben, és meg tudjátok őrizni azt a hatalmas kincset, ami a hitvesi szeretetkapcsolatban rejlik.

*Raimondo Scotto és Maria Scotto
Fordította: Sudár Beáta*

Családi élet

KITARTÓ FOGYÓKÚRA

A kevesebb mozgásnak a kényelmesebb élet az oka, a fizikai munka hiánya, sokaknál pedig az ülő életmód a munkahelyen és otthon a TV vagy a számítógép előtt.

Az egészséges táplálkozás összetételét egy piramis-hoz szokták hasonlítani: a piramis alapja, vagyis az energia-bevitel több mint egyharmada a – lehetőleg minél nagyobb rosttartalmú – gabonafélékből származik,

fölötte a piramisban a zöldség-gyümölcs rész következik szintén körülbelül egyharmad részt képviselve, majd a tejtermékek, a húsfélék, olajos magvak. A piramis csúcsán vannak a zsiradékok és az édességek, és ezek a napi kalória-bevitel legfeljebb egy tizedét alkothatják. Jó, ha az étrend változatos, mert így biztosítható a megfelelő vitamin és ásványi anyag mennyiség.

A fogyókúrák étrend is hasonló összetételű, csak a mennyiségnek kell kevesebbnek lennie. Jobb, ha napi négy-öt kis étkezésre osztjuk el a kevesebb ennivalót, mert ha csak ritkán eszünk, a szervezet csökkenti az alpanyagcserét, és a kevesebb is jobban hasznosul. Ha valakinek sok a gyomorsava, jó, ha nem eszik erősen fűszeres, sós ételeket, vagy olyat, amiben ízfokozók vannak. Ezek is, de a kávé, a cigaretta, az alkohol és az édességek is fokozzák a savtermelést. Sokan panaszkodnak, hogy nem bírják az éhezést, erőtlenné válnak, remegnek, muszáj enniük. Legjobb, ha ők minél keve-

sebb édességet, gyorsan felszívódó szénhidrátot esznek, mert a vércukor gyors emelkedése fokozott inzulintermelést okoz, és emiatt van a rosszullet. Előfordul, hogy a túlsúly hátterében depresszió, szorongás áll. Ilyenkor szakemberhez kell fordulni, és legjobb akkor is felvenni az orvossal a kapcsolatot, ha egyéb betegségre van gyanú.

Az a jó fogyókúra, amelyik egyszerre csökkenti a bevitt táplálékot és fokozza a testmozgást. Ha nagy a súlyfelesleg, jobb az olyan mozgás, ami nem erőlteti túl a láb ízületeit. A biciklizés, az úszás, az erőteljes séta, a kímélő tornagyakorlatok javasoltak, de az ugrálás, futás nem. Fontos, hogy legalább hetente háromszor húsz percet úgy mozogjunk, hogy pulzusunk 120/perc fölé emelkedjen. Aki valamilyen betegségben szenved, beszélje meg azt is az orvosával, hogyan és mennyit mozoghat. Havi 1-2 kilógramm fogyás a kívánatos, mert ehhez a szervezet könnyen tud alkalmazkodni.

A normális testsúly nemcsak esztétikai szempontból fontos, hanem azért is, mert a túlsúly más betegségek okozója lehet. Jelentős szerepe van például a magas vérnyomás, a cukorbetegség, a szív-érrendszeri bajok és sok reumatológiai betegség kialakulásában.

A testsúly (legalább viszonylagos) normalizálása az akaratot próbára tevő, de nem lehetetlen feladat. Az erőfeszítés az élet más területein is hasznosul, kitartóbbá, edzettebbé tesz.

Nagy Márta

Hamarosan itt a nyár, és amikor a természet is megújul, sok túlsúlyos ember szeretne néhány kilótól megszabadulni. Fogyókúrák módszereiből és receptgyűjteményekből bőven lehet válogatni, de a legtöbb rövid időre szól, és ha ezt a bevezető fogyást nem követi valódi életmódváltás, akkor nem lesz tartós az eredmény. Hamar visszatérnek a zsírpárnák, sőt akár még jobban is meg lehet hízni.

Az emberek valódi táplálékigénye nagyon különböző lehet: leginkább a felszívódástól, az alpanyagcserétől és a testmozgástól függ. Úgy válik valaki túlsúlyossá, hogy vagy többet eszik a számára szükségesnél, vagy kevesebbet mozog, vagy együtt mindkettő.

Miért eszünk többet a szükségesnél? A reklámok, a szakácskönyvek, a főzőműsorok például nagyon csábítóak lehetnek, de már gyermekkortól kezdve sokszor központi helyet kap az édesség, mint a jutalmazás vagy a szeretet-kimutatás eszköze.

ESIK AZ ESŐ

Esik, így a kínaiak boldogan indulnak esernyőt árulni a metróállomásokra, buszmegállókba, mindenfelé.

Esik, így az árus nehéz szívvel, de kénytelen összehozni lim-lomjait a járdán: tán majd legközelebb!

Esik, és aki a napfényes reggelen még kirándulni vágyott, az most bánatos, mert kénytelen otthon maradni.

Esik, és a gazda elégedetten gondol az ültetvényre, aminek éppen ez az eső hiányzott, és már látja is maga előtt, amint hatalmasra nő.

Esik. „Már csak ez hiányzott!” – gondolja a hajléktalan, és csüggedten keres menedéket egy kapualjban.

Esik, és a diák azért örvendezik a számítógépe előtt a szobában, mert így jobban tud figyelni a szakdolgozatára, és nem kísérti, hogy sétálni menjen a napsütésben.

Esik, és a háziasszony küszöbön felejtett növénye újjászületve emeli fel a leveleit.

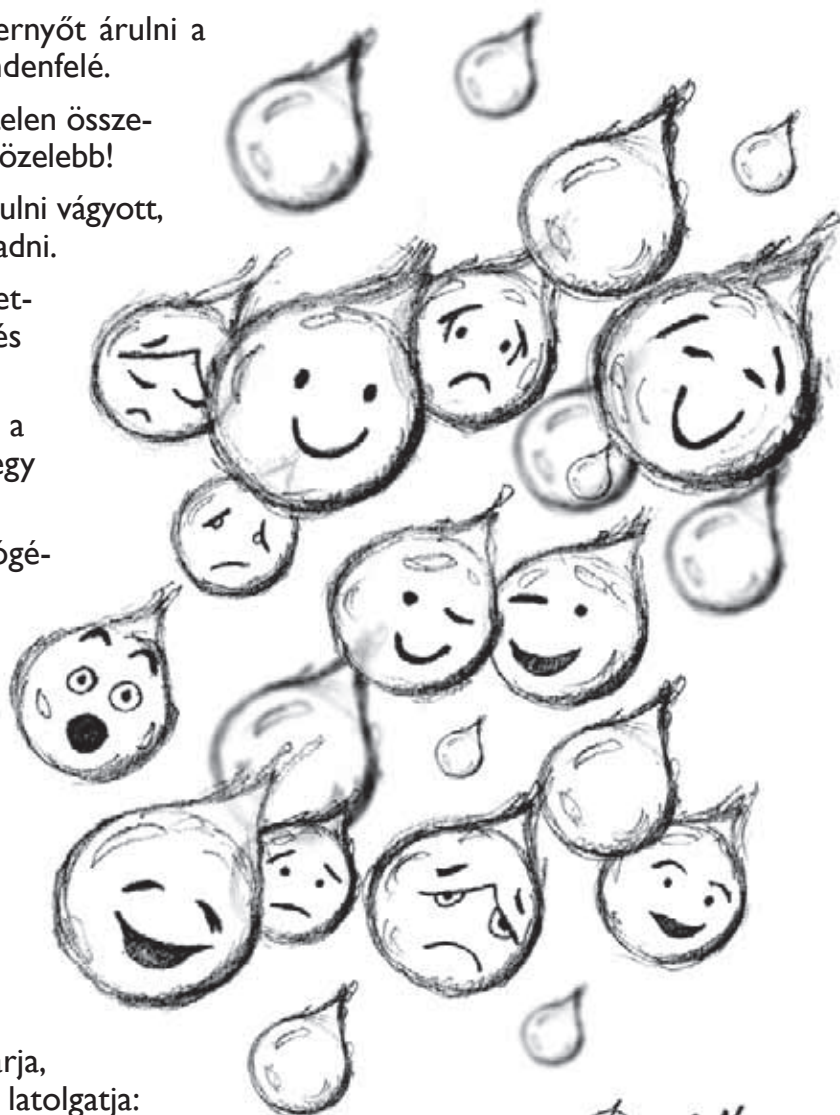
Esik, és ugyanezen háziasszony, aki a mosást kitette száradni a teraszra, morózusan szemléli munkája hiábavalóságát.

Esik, és az ihletre váró zenész átvéve az esőcseppek kopogásának a ritmusát ihletet kap új darabjához.

Esik, és a beteg öregúr, aki olyannyira várja, hogy magányát enyhítse valaki, vigasztalanul latolgatja: „Ki látogat meg ilyen időben?”

Esik, és a kapualjba menekült lány (micsoda véletlen!) összefut egy régi barátnőjével, akivel megszakadt a kapcsolata, és aki szintén ernyő nélkül maradt. Amíg várják, hogy elálljon, magukról mesélnek... és boldogan határozzák el, hogy ezután nem tévesztik egymást szem elől.

Esik... Igen, egyformán esik igazakra és bűnösökre, mert irgalmával a mennyei Atya így rendelkezett.

Dmitri N.

Gianfranco Restelli
Fordította: Sudár Balázs

IRODALMI PÁLYÁZAT

Az Új Város **MESE- ÉS NOVELLAÍRÓ** pályázatot hirdet „1+1=3” jeligével! Pályázni két korcsoportban lehet. Mindenki a korcsoportjának megfelelően, témánként 1-1, legfeljebb egy gépelt oldal terjedelmű szöveggel pályázhat. A műfaj mese vagy novella. Nem megtörtént esetek leírását várjuk! A különböző generációk segíthetik egymást a munkában ötletekkel, fantáziával.

A VÁLASZTHATÓ TÉMÁK:

GYERMEK KORCSOPORT (0-16 ÉVES KORIG)

1. A PIROS SAPKA
2. KÜLÖNÖS ÁLOM
3. SAMU BÁCSI ÚJ OTTHONA

FELNŐTT KORCSOPORT (16 ÉV FÖLÖTT)

1. A FELE SE TRÉFA!
2. AZ EGÉSZ VÁROS ISMERTE ŐT
3. HÍR A HÁLÓN

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 2010. július 1.

A szerkesztőség címe:

Elektronikusan: [ujvaros\(kukac\)fokolare.hu](mailto:ujvaros(kukac)fokolare.hu)

Postán: 1163, Budapest, Kisterenye u. 54.

A gyermekek egyik témáját el is kezdtük könnyítéssel:

„Egyszer volt, hol nem volt, a Magas-erdőkön túli réten élt Samu bácsi, a sün. Nem volt már éppen fiatal, de nagyon szeretett az unokáival játszani. Egy este azonban vihar támadt, és reggelre Samu bácsi házat elvitte a szél.”
...most ti jöttök, folytassátok!

A bíráló bizottság tagjai tanárok, újságírók, gyerekek, szülők lesznek, akik az 1+1=3 lelki többletét is értékelni fogják.

A legjobbnak ítélt műveket lapunkban közöljük, továbbá meghívjuk a szerzőket a szerkesztőségbe, ahol egyéb jutalmak is várhatók.

JÚNIUSBAN VÉGRE ELKEZDŐDIK!

Ha nyár, akkor sport. Ha sport, akkor mozgás. Ha mozgás, akkor egészség... és ha páros év, akkor labdarúgó világesemény! Ezzel kapcsolatban nem árt egy kis kitérőt tennünk. Nap mint nap hallani arról, bolygónkon mint válnak a hatalmas távolságok néhány óra alatt megtehető úttá. De valóban közeledünk-e egymáshoz? Sportdiplomáciai döntések következtében az évtized első felének hat legnagyobb sporteseménye közül ötöt olyan kontinensen, országban vagy városban rendeznek, amelyek eddig közelében sem voltak a lebonyolítás lehetőségének. Így

rendezhet most labdarúgó-világbajnokságot Dél-Afrika, négy év múlva Brazília, így lehet 2014-ben téli olimpia az Urál lábánál, és így adhat majd otthont a nyári játékoknak Rio de Janeiro. Elsőre talán különös ez az összeállítás. London, Párizs, Róma, Athén és Sydney után mindenképp. Néhány politikai vezető már ki is fejezte aggodalmát, miszerint nem biztos, hogy színvonal és biztonság tekintetében ezek az új helyszínek meg fognak felelni az elvárásoknak. Azonban fel kell figyelni a kínálkozó lehetőségekre is! A rutinosabb rendező országok átadhatják tapasztalatukat a fejlődő országok képviselőinek, a világ térképén eddig fehér foltot jelentő helyeken sok millió ember láthat vendégül szurkolókat, turistákat, és bemutathatja kultúráját milliárdnyi tévénézőnek. A sor Dél-Afrikában veszi

kezdetét. Az előző labdarúgó-világbajnokságot Németországban bonyolították, ahol a stadionok között nagyjából kétórányi vonatút volt a távolság. Dél-Afrikában esetenként még két nap is kevés lesz, hogy célba érjenek a válogatottak. És hogy a pályán ki fog célba érni? Meg kell várni a július 11-én esedékes világbajnoki döntőt, amelyre talán még a szokottnál is többen pályáznak ezúttal. A címvédő olaszok, esetleg a kontinensviadalon győztes spanyolok emelhetik magasba a kupát? A dologhoz egész biztosan a braziloknak, a németeknek és az angoloknak is lesz egy-két szavuk, az afrikai országok válogatottjairól nem is beszélve! Júniustól tehát kinyílik a világ a sportéletben, ez pedig remek lehetőség, hogy a kultúrák is közeledjenek egymáshoz.

Göbel Ágoston

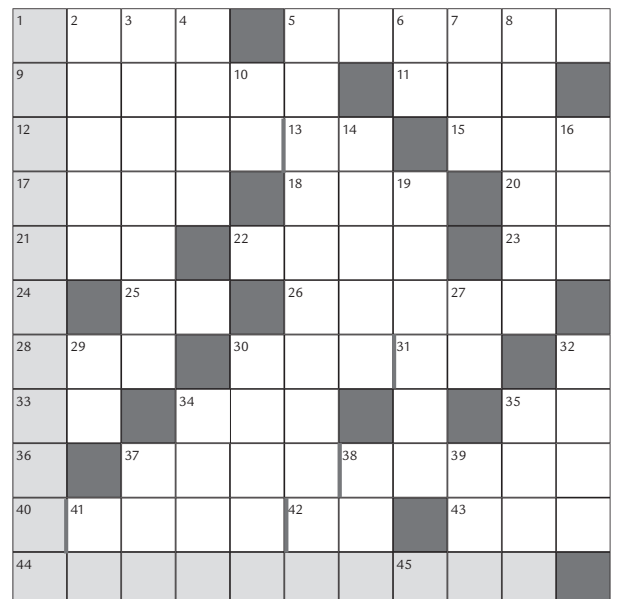
KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő: Michel Quoist teljes mondása: „A szeretet nagy tetteit azok tudják végrehajtani, akiknek... függőleges 1. a hozzátartozó vízszintessel.”

Vízszintes: 1. Szenvedés névelővel 5. Muzsikált 9. Két pont közötti azonos rész 11. Kés vékony széle 12. Szomjas vagy? 13. Tiltószó 15. Esni hagy 17. Végtelen szónok! 18. Ez 20. Cipész szerszáma 21. Tyúk népiesen 22. Télisportot űz 23. Sír 24. Kérdőszó 25. Rang 26. Mozgásra képes élőlény 28. Kockázott érték 30. Hangszercsoport 31. Házállat 33. Üres tál! 34. Arab név 35. Télisport eszköze 36. C-dúr 3. hangja 37. Roller egyenműi! 38. Gyors 40. Kálium 41. Nagybodó 42. Névelő 43. Mezőgazdasági eszköz

Függőleges: 2. Hálát ad tréfásan 3. Égőket 4. Nemesgáz 5. Átkomponált muzsika 6. Férjezett képzője 7. Bérel közepe! 8. Véget ért 10. Például 14. Egyszerű gép 16. Három oroszul 19. Személy ellen 27. ABBA fele! 29. Létezik 30. Ezen kalapálgat az izzó vasat 32. Istentisztelet 34. Pihenő 35. Vezértámadás sakkban 37. Régi hosszsmérték 38. A beszéd legkisebb önálló része 39. Beatrix becézve 41. Nitrogén, kén vegyjele 45. Kötőszó népiesen

Előző rejtvény megfejtése: „Aki a papokért imádkozik, az nagyban kereskedelmet folytat, mert a főn keresztül elérjük a tagokat.”

365 gondolat a papság évére

Új Város Kiadó
212 oldal
ára 1500 Ft.

A Szentírásból, az egyházatyáktól, szentektől és teológusoktól, az egyházi tanítóhivataltól és tanúságtevőktől vett idézetekkel. Útravaló, amely arra hív, hogy a lényegre tekintsünk és gyökeret verjünk benne. Örök érvényű gondolatok – nem csak a papság évére és nem csak papoknak.

A gyűjtemény abból a meggyőződésből született, hogy a pap hivatása a szolgálatra szól: azért, hogy az Egyházat családdá alakítsa és a világban előmozdítsa a testvériséget.

A gondolatokat válogatta és szerkesztette Hubertus Blaumeiser és Tonino Gandolfo.

Júniusra, a papság évének lezárására megjelenik a második kötet is.

Kapható az egyházi könyvesboltokban, valamint megrendelhető postán: Új Város Alapítvány, 1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
e-mailben: [ujvaros.konyv\[kukac\]fokolare.hu](mailto:ujvaros.konyv[kukac]fokolare.hu)
faxon: 1/402-1760
telefonon: 30/436-6635

Chiara Lubich: Elmélkedések

A kötetet az egység lelkeségét alkotó új témák jellemzik, újszerű észrevételek és az Örökkévaló iránti vonzódás.

124 oldal,
2000 Ft

Chiara Lubich: A szeretet művészete

Válogatás Chiara Lubich írásainak és beszédeinek gazdag örökségéből. Mindenkit szeretni, elsőként szeretni, mint saját magunkat...

136 oldal,
1500 Ft

I-II kötet
együtt:
2900 Ft

Chiara Lubich és más keresztények: Éljük az Igét

Két kötetes válogatás a szerző egy-egy szentírási mondathoz fűzött magyarázataiból, melyeket tapasztalatok követnek a világ minden részéről.

117 oldal,
1500 Ft

Fabio Ciardi: A Te Igéd tűz

Isten Igéje tűz, amely lángra lobbant, meggyújt és felemészt mindent, amivel csak kapcsolatba kerül. Elmélkedés arról, hogyan éljük az evangéliumot a maga végtelen gazdagságában és erejében.